

Dziennik Urzędowy

C 246

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Rocznik 62

22 lipca 2019

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2019/C 246/01 Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej. 1

Sąd

2019/C 246/02 Kryteria przedzielania spraw do izb 2

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2019/C 246/03 Sprawa C-723/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Judecătoria Orăştie (Rumunia) w dniu 20 listopada 2018 r. — EV/Inspectoratul General al Poliţiei Române-Brigada Autostrăzi și misiuni speciale — Biroul de Poliție Autostrada A1 Râmnicu Vâlcea — Deva (IGPR) 3

2019/C 246/04 Sprawa C-180/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 26 lutego 2019 r. — Flightright GmbH/Eurowings GmbH. 3

2019/C 246/05 Sprawa C-224/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia no 17 de Palma de Mallorca (Hiszpania) w dniu 14 marca 2019 r. — CY/Caixabank S.A. 4

PL

Ze względu na ochronę danych osobowych i/lub poufności niektóre informacje zawarte w tym wydaniu nie mogą zostać ujawnione, stąd publikacja nowej oryginalnej wersji.

2019/C 246/06	Sprawa C-247/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia e Instrucción no 6 de Ceuta (Hiszpania) w dniu 21 marca 2019 r. — HC i ID/Banco Bilbao Vizcaya Argentaria S.A.....	6
2019/C 246/07	Sprawa C-259/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia e Instrucción no 6 de Ceuta (Hiszpania) w dniu 27 marca 2019 r. — LG i PK/Banco Bilbao Vizcaya Argentaria S.A.....	7
2019/C 246/08	Sprawa C-287/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 5 kwietnia 2019 r. — DenzBank AG/Verein für Konsumenteninformation.....	8
2019/C 246/09	Sprawa C-291/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Braşov (Rumunia) w dniu 9 kwietnia 2019 r. — SO/TP i in.....	9
2019/C 246/10	Sprawa C-320/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Berlin (Niemcy) w dniu 19 kwietnia 2019 r. — Ingredion Germany GmbH/Bundesrepublik Deutschland.....	10
2019/C 246/11	Sprawa C-363/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Stockholms tingsrätt, Patent- och marknadsdomstolen (Szwecja) w dniu 7 maja 2019 r. — Konsumentombudsmannen/Mezina AB.....	11
2019/C 246/12	Sprawa C-379/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Bihor (Rumunia) w dniu 14 maja 2019 r. — postępowanie karne przeciwko IG, JH, KI, LJ.....	12
2019/C 246/13	Sprawa C-389/19 P: Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 7 marca 2019 r. w sprawie T-837/16, Królestwo Szwecji/Komisja Europejska, wniesione w dniu 20 maja 2019 r. przez Komisję Europejską.....	13
2019/C 246/14	Sprawa C-394/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal du travail francophone de Bruxelles (Belgia) w dniu 21 maja 2019 r. — PN, QO, RP, SQ, TR/Centre public d'action sociale d'Anderlecht (CPAS).....	14
2019/C 246/15	Sprawa C-395/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal d'instance de Nice (Francja) w dniu 22 maja 2019 r. — VT, WU/easyJet Airline Co. Ltd.....	14
2019/C 246/16	Sprawa C-413/19: Skarga wniesiona w dniu 24 maja 2019 r. — Komisja Europejska/Republika Słowenii.....	16
Sąd		
2019/C 246/17	Sprawa T-222/17: Wyrok Sądu z dnia 23 maja 2019 r. — Recylex i in./Komisja (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek recyklingu akumulatorów samochodowych ołowiowo-kwasowych — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 101 TFUE — Uzgadnianie cen zakupu — Grzywny — Punkt 26 komunikatu w sprawie współpracy z 2006 r. — Punkt 37 wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien — Nieograniczone prawo orzekania).....	17
2019/C 246/18	Sprawa T-370/17: Wyrok Sądu z dnia 23 maja 2019 r. — KPN/Komisja (Konkurencja — Koncentracje — Niderlandzki rynek usług telewizyjnych i usług telekomunikacyjnych — Wspólne przedsiębiorstwo o pełnym zakresie funkcji — Decyzja uznająca koncentrację za zgodną z rynkiem wewnętrznym i z porozumieniem EOG — Zobowiązania — Rynek właściwy — Skutki wertykalne — Oczywisty błąd w ocenie — Obowiązek uzasadnienia).....	18
2019/C 246/19	Sprawa T-269/15: Postanowienie Sądu z dnia 15 maja 2019 r. — Novartis Europharm/Komisja (Produkty lecznicze stosowane u ludzi — Pozwolenie na dopuszczenie do obrotu dotyczące produktu leczniczego Vantobratobramycine — Cofnięcie zaskarżonego aktu — Następcza bezprzedmiotowość sporu — Umorzenie postępowania).....	19

2019/C 246/20	Sprawa T-764/15: Postanowienie Sądu z dnia 17 maja 2019 r. — Deutsche Lufthansa/Komisja (Skarga o stwierdzenie nieważności — Pomoc państwa — Środki wdrożone przez Niemcy na rzecz portu lotniczego Frankfurt-Hahn — Decyzja uznająca pomoc za zgodną częściowo z rynkiem wewnętrznym — Decyzja stwierdzająca brak pomocy państwa — Pomoc pośrednia — Brak indywidualnego oddziaływania — Niedopuszczalność)	20
2019/C 246/21	Sprawa T-161/16: Postanowienie Sądu z dnia 22 maja 2019 r. — Puma/EUIPO — CMS (CMS Italy) (Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską — Graficzny znak towarowy CMS Italy — Wcześniejsze graficzne międzynarodowe znaki towarowe przedstawiające zwierzę z rodziny kotowatych skaczące w lewą stronę — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Renoma wcześniejszych znaków towarowych — Artykuł 8 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2017/1001] — Dowód renomy — Wcześniejsze decyzje EUIPO uznające renomę wcześniejszych znaków towarowych — Uwzględnienie tych decyzji — Obowiązek uzasadnienia — Zasada dobrej administracji)	21
2019/C 246/22	Sprawa T-262/17: Postanowienie Sądu z dnia 15 maja 2019 r. — Metrans/Komisja i INEA (Skarga o stwierdzenie nieważności — Decyzja Komisji o przyznaniu finansowania na rzecz wniosków dotyczących projektów transportu w ramach instrumentu „Łącząc Europę”, Multimodalny terminal kontenerowy Paskov, etap III i „Intermodalny terminal Mielnik, etap 2 i 3” — Termin do wniesienia skargi — Rozpoczęcie biegu terminu — Przekroczenie terminu — Niedopuszczalność)	22
2019/C 246/23	Sprawa T-230/18: Postanowienie Sądu z dnia 6 czerwca 2019 r. — Czarnecki/Parlament (Prawo instytucjonalne — Członek Parlamentu Europejskiego — Wypowiedzi skierowane pod adresem innego posła do Parlamentu — Wcześniejsze zakończenie wykonywania mandatu i funkcji wiceprzewodniczącego Parlamentu — Prawo do obrony — Nadużycie władzy — Równość traktowania)	22
2019/C 246/24	Sprawa T-609/18: Postanowienie Sądu z dnia 23 maja 2019 r. — Fujifilm Recording Media/EUIPO — iTernity (d:ternity) (Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego d:ternity — Wcześniejszy słowny znak towarowy iTernity — Wycofanie wniosku o unieważnienie prawa do znaku przed wniesieniem skargi — Bezskuteczność zaskarżonej decyzji — Brak interesu prawnego — Skarga w części niedopuszczalna, a w części prawnie oczywiście bezzasadna)	23
2019/C 246/25	Sprawa T-685/18: Postanowienie Sądu z dnia 20 maja 2019 r. — Apple/EUIPO — Society for Worldwide Interbank Financial Telecommunication (SWIFT) (Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Wycofanie zgłoszenia do rejestracji — Umorzenie postępowania)	24
2019/C 246/26	Sprawa T-715/18: Postanowienie Sądu z dnia 20 maja 2019 r. — Phrenos i in./Komisja (Zamówienia publiczne na usługi — Postępowanie przetargowe — Planowanie, przygotowanie, promocja i realizacja „Europejskich Dni Rozwoju” — Odrzucenie oferty jednego z oferentów i udzielenie zamówienia innemu — Unieważnienie postępowania w przedmiocie udzielenia zamówienia — Następca bezprzedmiotowość postępowania — Umorzenie postępowania)	25
2019/C 246/27	Sprawa T-719/18: Postanowienie Sądu z dnia 7 czerwca 2019 r. — Telemark plus/EUIPO (Telemarkfest) (Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego Telemarkfest — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter odróżniający — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001)	25
2019/C 246/28	Sprawa T-254/19 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 8 maja 2019 r. — AlpaSuri/Komisja (Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych — Import alpaka — Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych — Brak pilnego charakteru)	26
2019/C 246/29	Sprawa T-256/19: Skarga wniesiona w dniu 15 kwietnia 2019 r. — Assi/Rada	27
2019/C 246/30	Sprawa T-289/19: Skarga wniesiona w dniu 1 maja 2019 r. — Arbušov/Rada	28
2019/C 246/31	Sprawa T-291/19: Skarga wniesiona w dniu 3 maja 2019 r. — Pšonka/Rada	29

2019/C 246/32	Sprawa T-292/19: Skarga wniesiona w dniu 3 maja 2019 r. — Psonka/Rada	30
2019/C 246/33	Sprawa T-301/19: Skarga wniesiona w dniu 14 maja 2019 r. — PNB Banka i in./EBC	31
2019/C 246/34	Sprawa T-309/19: Skarga wniesiona w dniu 20 maja 2019 r. — BRF Singapore Foods/EUIPO — Tipiak (Sadia)...	32
2019/C 246/35	Sprawa T-310/19: Skarga wniesiona w dniu 20 maja 2019 r. — BRF Singapore Foods/EUIPO — Tipiak (SADIA) ..	33
2019/C 246/36	Sprawa T-313/19: Skarga wniesiona w dniu 22 maja 2019 r. — Taghani/Komisja	34
2019/C 246/37	Sprawa T-315/19: Skarga wniesiona w dniu 22 maja 2019 r. — BT/Komisja	35
2019/C 246/38	Sprawa T-318/19: Skarga wniesiona w dniu 23 maja 2019 r. — Thunus i in./EBI	36
2019/C 246/39	Sprawa T-320/19: Skarga wniesiona w dniu 27 maja 2019 r. — BV/Komisja	37
2019/C 246/40	Sprawa T-322/19: Skarga wniesiona w dniu 27 maja 2019 r. — El-Qaddafi/Rada.....	38
2019/C 246/41	Sprawa T-325/19: Skarga wniesiona w dniu 28 maja 2019 r. — Cipriani/EUIPO — Hotel Cipriani (ARRIGO CIPRIANI)	39
2019/C 246/42	Sprawa T-328/19: Skarga wniesiona w dniu 29 maja 2019 r. — „Scorify”/EUIPO — Scor (SCORIFY)	40
2019/C 246/43	Sprawa T-329/19: Skarga wniesiona w dniu 31 maja 2019 r. — 12seasons/EUIPO — Société Immobilière et Mobilière de Montagny (BE EDGY BERLIN)	41
2019/C 246/44	Sprawa T-331/19: Skarga wniesiona w dniu 3 czerwca 2019 r. — Pierre Balmain/EUIPO (Przedstawienie głowy lwa otoczonej pierścieniami tworzącymi łańcuch).....	42
2019/C 246/45	Sprawa T-332/19: Skarga wniesiona w dniu 3 czerwca 2019 r. — Pierre Balmain/EUIPO (Przedstawienie głowy lwa otoczonego pierścieniami tworzącymi łańcuch)	43
2019/C 246/46	Sprawa T-333/19: Skarga wniesiona w dniu 30 maja 2019 r. — Ntolas/EUIPO — General Nutrition Investment (GN GENETIC NUTRITION LABORATORIES)	44
2019/C 246/47	Sprawa T-335/19: Skarga wniesiona w dniu 3 czerwca 2019 r. — Cantieri del Mediterraneo/Komisja	45
2019/C 246/48	Sprawa T-343/19: Skarga wniesiona w dniu 7 czerwca 2019 r. — Conlance/EUIPO — LG Electronics (SONANCE)	48
2019/C 246/49	Sprawa T-420/18: Postanowienie Sądu z dnia 6 czerwca 2019 r. — JPMorgan Chase i in./Komisja	49
2019/C 246/50	Sprawa T-426/18: Postanowienie Sądu z dnia 22 maja 2019 r. — Bizbike i Hartmobile/Komisja	49

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII
EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2019/C 246/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 238 z 15.7.2019

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 230 z 8.7.2019

Dz.U. C 220 z 1.7.2019

Dz.U. C 213 z 24.6.2019

Dz.U. C 206 z 17.6.2019

Dz.U. C 187 z 3.6.2019

Dz.U. C 182 z 27.5.2019

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

SĄD

Kryteria przedzielania spraw do izb

(2019/C 246/02)

Podczas zgromadzenia plenarnego w dniu 3 lipca 2019 r. Sąd ustalił zgodnie z art. 25 regulaminu postępowania kryteria przydzielania spraw do izb.

Są to następujące kryteria:

1. Przydziału spraw dokonuje się w możliwie najkrótszym czasie po wpłynięciu skargi, z zastrzeżeniem późniejszego zastosowania art. 28 regulaminu postępowania, do izb w składzie trzech sędziów.
 2. Sprawy z zakresu służby publicznej, tj. sprawy wniesione na podstawie art. 270 TFUE i, w stosownym razie, art. 50a protokołu w sprawie statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej rozdziela się między izby pierwszą, drugą, trzecią i czwartą, zgodnie z systemem rotacyjnym ustalonym według kolejności zarejestrowania spraw w sekretariacie.
 3. Sprawy z zakresu własności intelektualnej, o których mowa w tytule IV regulaminu postępowania, rozdziela się między izby piątą, szóstą, siódmą, ósmą, dziewiątą, i dziesiątą, zgodnie z systemem rotacyjnym ustalonym według kolejności zarejestrowania spraw w sekretariacie.
 4. Sprawy inne niż te, o których mowa w pkt 2 i 3, rozdziela się między izby zgodnie z dwoma systemami rotacyjnymi ustalonymi według kolejności zarejestrowania spraw w sekretariacie:
 - dla spraw dotyczących stosowania reguł konkurencji odnoszących się do przedsiębiorstw, przepisów dotyczących pomocy udzielanej przez państwo oraz przepisów dotyczących handlowych środków ochronnych,
 - dla pozostałych spraw.
 5. Prezes Sądu może odstąpić od stosowania systemów rotacyjnych, o których mowa w pkt 2, 3 i 4, ze względu na powiązanie między sprawami, jak również celem zapewnienia zrównoważonego podziału pracy.
 6. W świetle decyzji Sądu podjętej podczas zgromadzenia plenarnego w dniu 19 czerwca 2019 r. w sprawie prowadzenia działalności przez Sąd w dniach 1–26 września 2019 r. (Dz.U. 2019, C 238, s. 2), która przewiduje, że decyzja Sądu z dnia 11 maja 2016 r. w sprawie kryteriów przydzielania spraw do izb (Dz.U. 2013, C 316, s. 2) będzie nadal mieć zastosowanie w dniach 1–26 września 2019 r., powyższe kryteria przydzielania spraw do izb przyjmuje się na okres od dnia 27 września 2019 r. do dnia 31 sierpnia 2022 r.
-

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Judecătoria Orăştie (Rumunia) w dniu 20 listopada 2018 r. — EV/Inspectoratul General al Poliţiei Române-Brigada Autostrăzi și misiuni speciale — Biroul de Poliţie Autostrada A1 Râmnicu Vâlcea — Deva (IGPR)

(Sprawa C-723/18)

(2019/C 246/03)

*Język postępowania: rumuński***Sąd odsyłający**

Judecătoria Orăştie

Strony w postępowaniu głównym*Strona skarżąca: EV**Strona pozwana: Inspectoratul General al Poliţiei Române-Brigada Autostrăzi și misiuni speciale — Biroul de Poliţie Autostrada A1 Râmnicu Vâlcea — Deva (IGPR)*

Postanowieniem z dnia 8 maja 2019 r. Trybunał Sprawiedliwości (szósta izba) stwierdził, że jest oczywiście niewłaściwy do udzielenia odpowiedzi na pytania skierowane do niego przez Judecătoria Orăştie w postanowieniu z dnia 5 listopada 2018 r.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 26 lutego 2019 r. — Flightright GmbH/Eurowings GmbH

(Sprawa C-180/19)

(2019/C 246/04)

*Język postępowania: niemiecki***Sąd odsyłający**

Amtsgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Flightright GmbH

Strona pozwana: Eurowings GmbH

Pytania prejudycjalne

Czy art. 7 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że odległość miarodajną dla wypłaty odszkodowania należy obliczać na podstawie całej trasy podróży?

W związku z tym (przy założeniu, że rozporządzenie ma zastosowanie do danej części podróży) pojęcie „lotu” należy interpretować w taki sposób, że w przypadku rezerwacji, w ramach których podróżni osiągają cel podróży wyłącznie z międzylądowaniem oraz, w stosownych przypadkach, ze zmianą samolotu, oznacza ono jedynie odcinek, na którym rzeczywiście doszło do opóźnienia, czy też „lot” należy w takim wypadku interpretować w ten sposób, że dla odległości miarodajnej jest cała trasa podróży, od pierwszego miejsca startu do miejsca docelowego?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. 2004, L 46, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia no 17 de Palma de Mallorca (Hiszpania) w dniu 14 marca 2019 r. — CY/Caixabank S.A.

(Sprawa C-224/19)

(2019/C 246/05)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia n° 17 de Palma de Mallorca

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: CY

Strona pozwana: CaixaBank S.A.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w świetle art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13 ⁽¹⁾ orzeczenie stwierdzające, że względu na nieuczciwy charakter, nieważność warunku umownego, na podstawie którego kredytobiorca zostaje obciążony całością kosztów zawarcia, odnowienia lub rozwiązania umowy kredytu hipotecznego, **może, po stwierdzeniu nieważności tego warunku ze względu na jego nieuczciwy charakter, zostać zmienione w zakresie wynikających zeń skutków restytucyjnych?**

- 2) Czy w świetle art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13 orzecznictwo krajowe, zgodnie z którym, po stwierdzeniu nieważności warunku umownego, na podstawie którego kredytobiorca zostaje obciążony całością kosztów zawarcia, odnowienia lub rozwiązania umowy kredytu hipotecznego, **koszty notarialne i administracyjne obciążają w takiej samej części kredytodawcę i kredytobiorcę**, należy uznać za sądową zmianę orzeczenia stwierdzającego nieważność nieuczciwego warunku umownego i, tym samym, za sprzeczne z zasadą braku związania zawartą w art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13?
- 3) Czy w świetle art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13 orzecznictwo krajowe, zgodnie z którym po stwierdzeniu nieważności warunku umownego, na podstawie którego kredytobiorca zostaje obciążony całością kosztów zawarcia, odnowienia lub rozwiązania umowy kredytu hipotecznego, kredytobiorca ten zobowiązany jest również pokryć **koszty wyceny nieruchomości i podatku od ustanowienia hipoteki powstałe w wyniku zawarcia umowy kredytu**, stanowi naruszenie zasady braku związania nieuczciwym warunkiem umownym, którego nieważność stwierdzono, a także czy sprzeczne z art. 3 ust. 2 dyrektywy 93/13 jest **nałożenie na kredytobiorcę ciężaru udowodnienia tego, że nie zezwolono mu na przedstawienie własnej wyceny tej nieruchomości?**
- 4) Czy w świetle art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13 sprzeczne [z tą dyrektywą] jest orzecznictwo krajowe, zgodnie z którym po stwierdzeniu nieważności warunku umownego, na podstawie którego kredytobiorca zostaje obciążony całością kosztów zawarcia, odnowienia lub rozwiązania umowy kredytu hipotecznego, warunek ten, jeżeli dokonano zmian w hipotece lub została ona wykreślona, może nadal wywoływać dlań skutki **w tym znaczeniu, że kredytobiorca ten jest w dalszym ciągu zobowiązany do ponoszenia kosztów wynikających z dokonania zmian w hipotece lub jej wykreślenia**, a także czy obciążenie tymi kosztami kredytobiorcy stanowi naruszenie zasady braku związania konsumenta nieuczciwym warunkiem umownym, którego nieważność stwierdzono?
- 5) Czy w świetle art. 6 ust. 1 w związku z art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13 orzecznictwo krajowe, zgodnie z którym częściowo wyłączony zostaje skutek restytucyjny wynikający z sądowego stwierdzenia, że względu na nieuczciwy charakter, nieważności warunku umownego, na podstawie którego kredytobiorca zostaje obciążony całością kosztów zawarcia, odnowienia lub rozwiązania umowy kredytu hipotecznego, należałoby uznać za wywierające wobec przedsiębiorcy skutek odwrotny do skutku odstrasającego, o którym mowa w art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13?
- 6) Czy w świetle ustanowionej przez orzecznictwo TSUE zasady niezmienniania uznanych za nieważne warunków umownych oraz w świetle zawartej w art. 6 dyrektywy zasady braku związania należy uznać za sprzeczne [z nimi] orzecznictwo krajowe, zgodnie z którym po stwierdzeniu nieważności warunku umownego, na podstawie którego kredytobiorca zostaje obciążony całością kosztów zawarcia, odnowienia lub rozwiązania umowy kredytu hipotecznego, skutki restytucyjne są zmieniane w interesie kredytobiorcy?
- 7) Czy w świetle art. 3 ust. 1 i 2 dyrektywy 93/13 orzecznictwo krajowe, zgodnie z którym **warunek umowny określany jako prowizja za udzielenie kredytu zostaje automatycznie wyłączony z kontroli przejrzystości**, może stanowić naruszenie zawartej w art. 3 ust. 2 dyrektywy zasady odwrócenia ciężaru dowodu, ponieważ przedsiębiorca nie musi udowodniać, że uprzednio udzielił informacji i indywidualnie negocjował ten warunek?
- 8) Czy sprzeczne z art. 3 dyrektywy 93/13 i orzecznictwem TSUE jest orzecznictwo krajowe, zgodnie z którym można uznać, że konsument sam powinien wiedzieć, iż pobieranie prowizji za udzielenie kredytu jest zwyczajową praktyką instytucji finansowych, a zatem nie jest konieczne, aby kredytodawca musiał udowodnić, że warunek ten został wynegocjowany indywidualnie, czy też, przeciwnie, kredytodawca w każdym przypadku powinien udowodnić, że warunek ten został wynegocjowany indywidualnie?
- 9) Czy sprzeczne z art. 3 i 4 dyrektywy 93/13 oraz orzecznictwem TSUE jest orzecznictwo krajowe, na podstawie którego można uznać, że **warunek umowny określany jako prowizja za udzielenie kredytu nie może być analizowany w zakresie jego nieuczciwego charakteru na podstawie art. 4 ust. 2, ponieważ określa on główny przedmiot umowy**, czy też, przeciwnie, należy uznać, iż prowizja za udzielenie kredytu nie stanowi części ceny umownej, lecz świadczenie akcesoryjne, a zatem sąd krajowy, chcąc ustalić, czy warunek ten ma nieuczciwy charakter na gruncie prawa krajowego, musi mieć możliwość przeprowadzenia kontroli jego przejrzystości lub treści?
- 10) Czy w świetle przepisu art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13, który nie został transponowany do hiszpańskiego porządku prawnego przez LCGC (?), należy uznać za sprzeczne z art. 8 dyrektywy 93/13 czynności sądu hiszpańskiego polegające na przywoływaniu i stosowaniu art. 4 ust. 2 dyrektywy, jeżeli przepis ten nie został transponowany do hiszpańskiego porządku prawnego z woli ustawodawcy, który zamierzał zapewnić całościową ochronę w odniesieniu do wszystkich warunków umownych, które przedsiębiorca może zamieścić w umowach zawieranych z konsumentami, w tym również określających główny przedmiot umowy, nawet jeśli zostały one wyrażone prostym i zrozumiałym językiem, jeśli można uznać, że warunek umowny określany jako prowizja za udzielenie kredytu określa główny przedmiot umowy kredytu?

- 11) Czy w świetle art. 3 ust. 1 dyrektywy 93/13 warunek umowny określany jako prowizja za udzielenie kredytu, **który nie był negocjowany indywidualnie, a instytucja finansowa nie wykazała, że odpowiada on rzeczywiście świadczonym usługom i poniesionym kosztom, skutkuje istotnym brakiem równowagi pomiędzy prawami i obowiązkami stron umowy**, zatem sąd krajowy powinien stwierdzić jego nieważność?
- 12) Czy w świetle art. 6 ust. 1 w związku z art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13 w razie wytoczenia przez konsumenta powództwa o stwierdzenie nieważności zawartych w umowie z nim nieuczciwych warunków i **stwierdzenia przez sąd nieważności tych warunków ze względu na ich nieuczciwy charakter obciążenie przedsiębiorcy kosztami postępowania** wynika z zasady braku związania i zasady skutku odstrasżającego wobec przedsiębiorcy, jeżeli sąd krajowy uwzględnił powództwo o stwierdzenie nieważności niezależnie od rzeczywistego zwrotu kwot zasądzonych w tym wyroku i przy założeniu, że głównym roszczeniem jest stwierdzenie nieważności klauzuli, a zwrot tych kwot jest jedynie związanym z nim roszczeniem akcesoryjnym?
- 13) Czy w świetle przewidzianych w dyrektywie 93/13 (art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1) zasad braku związania i skutku odstrasżającego skutki restytucyjne wynikające ze stwierdzenia, że względu na nieuczciwy charakter, nieważności warunku umownego zawartego w umowie pomiędzy konsumentem a przedsiębiorcą **mogą zostać ograniczone w czasie wskutek uznania zarzutu przedawnienia roszczenia o zwrot określonej kwoty, podczas gdy powództwo o stwierdzenie bezwzględnej nieważności nieuczciwego warunku umownego nie podlega zgodnie z prawem krajowym przedawnieniu?**

(¹) Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29; sprostowanie: Dz.U. 2015, L 137, s. 13) [wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 15, t. 2, s. 288].

(²) Ley 7/1998, de 13 de abril, sobre condiciones generales de la contratación (hiszpańskiej ustawy nr 7/1998 z dnia 13 kwietnia 1998 r. o ogólnych warunkach umów).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia e Instrucción no 6 de Ceuta (Hiszpania) w dniu 21 marca 2019 r. — HC i ID/Banco Bilbao Vizcaya Argentaria S.A.

(Sprawa C-247/19)

(2019/C 246/06)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia e Instrucción n° 6 de Ceuta

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: HC i ID

Strona pozwana: Banco Bilbao Vizcaya Argentaria S.A.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w świetle dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1, w celu zapewnienia ochrony konsumentów i użytkowników, oraz w świetle odnośnego orzecznictwa wspólnotowego zgodna z prawem Unii jest okoliczność, iż Tribunal Supremo ustalił w wyrokach od 44 do 49 z dnia 23 stycznia 2009 r. jako jednoznaczne kryterium regułę, zgodnie z którą w umowach kredytu hipotecznego zawartych z konsumentami niewynegocjowany warunek stanowiący, że wszystkie koszty związane z uruchomieniem transakcji kredytu hipotecznego muszą zostać przeniesione na kredytobiorcę, jest nieuczciwy, przy czym poszczególne pozycje kosztowe zawarte we wspomnianym nieuczciwym warunku uznanym za nieważny zostają rozdzielone między instytucję bankową, która narzuciła ten warunek, a konsumenta będącego kredytobiorcą — w celu ograniczenia zwrotu kwot nienależnie zapłaconych w wyniku zastosowania ustawodawstwa krajowego?

Oraz czy w świetle dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, w szczególności jej art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1, w celu zapewnienia ochrony konsumentów i użytkowników, oraz w świetle odnośnego orzecznictwa wspólnotowego jest zgodna z prawem Unii okoliczność, że Tribunal Supremo dokonuje wykładni uzupełniającej warunku nieważnego z powodu jego nieuczciwego charakteru, w przypadku gdy usunięcie tego warunku i wynikających z niego skutków nie wpływa na dalsze obowiązywanie umowy kredytu hipotecznego?

- 2) Ponadto, czy w odniesieniu do art. 394 LEC ⁽²⁾, ustanawiającego kryterium obiektywnej wymagalności w zakresie kosztów postępowania, należy uznać, że w przypadku gdy zostanie stwierdzona nieważność nieuczciwego warunku dotyczącego kosztów, lecz skutki tej nieważności są ograniczone do wspomnianego wyżej podziału kosztów, powyższe stanowi naruszenie określonych w prawie Unii Europejskiej zasad skuteczności i braku związania w razie częściowego uwzględnienia żądań w wyroku oraz czy można interpretować tę okoliczność jako wywołującą odwrotny skutek odstraszający, a w konsekwencji brak ochrony uzasadnionych interesów konsumentów i użytkowników?

⁽¹⁾ Dz.U. 1993, L 95, s. 29.

⁽²⁾ Občanský soudní řád.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia e Instrucción no 6 de Ceuta (Hiszpania) w dniu 27 marca 2019 r. — LG i PK/Banco Bilbao Vizcaya Argentaria S.A.

(Sprawa C-259/19)

(2019/C 246/07)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia e Instrucción n° 6 de Ceuta

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: LG i PK

Strona pozwana: Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, S.A.

Pytania prejudycjalne

Czy w świetle dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1, w celu zapewnienia ochrony konsumentów i użytkowników, oraz w świetle odnośnego orzecznictwa wspólnotowego zgodna z prawem Unii jest okoliczność, iż Tribunal Supremo ustalił w wyrokach od 44 do 49 z dnia 23 stycznia 2009 r. jako jednoznaczne kryterium regułę, zgodnie z którą w umowach kredytu hipotecznego zawartych z konsumentami niewynegocjowany warunek stanowiący, że wszystkie koszty związane z uruchomieniem transakcji kredytu hipotecznego muszą zostać przeniesione na kredytobiorcę, jest nieuczciwy, przy czym poszczególne pozycje kosztowe zawarte we wspomnianym nieuczciwym warunku uznanym za nieważny zostają rozdzielone między instytucję bankową, która narzuciła ten warunek, a konsumenta będącego kredytobiorcą — w celu ograniczenia zwrotu kwot nienależnie zapłaconych w wyniku zastosowania ustawodawstwa krajowego?

Oraz czy w świetle z dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, w szczególności jej art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1, w celu zapewnienia ochrony konsumentów i użytkowników, oraz w świetle odnośnego orzecznictwa wspólnotowego jest zgodna z prawem Unii okoliczność, że Tribunal Supremo dokonuje wykładni uzupełniającej warunku nieważnego z powodu jego nieuczciwego charakteru, w przypadku gdy usunięcie tego warunku i wynikających z niego skutków nie wpływa na dalsze obowiązywanie umowy kredytu hipotecznego?

(¹) Dz.U. 1993, L 95, s.29.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 5 kwietnia 2019 r. — DenizBank AG/Verein für Konsumenteninformation

(Sprawa C-287/19)

(2019/C 246/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca rewizję: DenizBank AG

Druga strona postępowania: Verein für Konsumenteninformation

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 52 pkt 6 lit. a) w związku z art. 54 ust. 1 dyrektywy 2015/2366/UE (¹) (dyrektywy w sprawie usług płatniczych), zgodnie z którym uznaje się, że użytkownik usług płatniczych wyraził zgodę na proponowane zmiany warunków, jeżeli przed proponowanym dniem ich wejścia w życie nie zgłosi dostawcy usług płatniczych sprzeciwu wobec takich zmian, należy interpretować w ten sposób, że fikcja zgody może zostać uzgodniona również z konsumentem bez żadnych ograniczeń w odniesieniu do wszelkich możliwych warunków umowy?
- 2) a) Czy art. 4 pkt 14 dyrektywy w sprawie usług płatniczych należy interpretować w ten sposób, że funkcja NFC spersonalizowanej wielofunkcyjnej karty bankowej, przeznaczonej do dokonywania płatności niskokwotowych w ciężar powiązanego rachunku klienta, jest instrumentem płatniczym?
b) W razie odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie lit. a):

Czy art. 63 ust. 1 lit. b) dyrektywy w sprawie usług płatniczych dotyczący odstępstw w odniesieniu do płatności niskokwotowych i pieniądza elektronicznego należy interpretować w ten sposób, że zbliżeniową płatność niskokwotową z wykorzystaniem funkcji NFC spersonalizowanej wielofunkcyjnej karty bankowej należy uznać za anonimowe używanie instrumentu płatniczego w rozumieniu tego przepisu?

- 3) Czy art. 63 ust. 1 lit. b) dyrektywy w sprawie usług płatniczych należy interpretować w ten sposób, że dostawca usług płatniczych może powoływać się na to odstępstwo tylko wtedy, gdy zostanie wykazane, że instrument płatniczy zgodnie z aktualnym stanem techniki nie może zostać zablokowany lub że nie można zapobiec jego dalszemu używaniu?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego, zmieniająca dyrektywy 2002/65/WE, 2009/110/WE, 2013/36/UE i rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 oraz uchylająca dyrektywę 2007/64/WE (Dz.U. 2015, L 337, s. 35).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Braşov (Rumunia) w dniu 9 kwietnia 2019 r. — SO/TP i in.

(Sprawa C-291/19)

(2019/C 246/09)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Braşov

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca zażalenie: SO

Strona przeciwna: TP i inni

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy mechanizm współpracy i weryfikacji (MWiW), ustanowiony decyzją Komisji 2006/928/WE z dnia 13 grudnia 2006 r., należy uznawać za akt przyjęty przez instytucję Unii Europejskiej w rozumieniu art. 267 TFUE, który może być przedmiotem wykładni dokonywanej przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej?
- 2) Czy wymogi sformułowane w sprawozdaniach sporządzanych w ramach tego mechanizmu są dla Rumunii wiążące, w szczególności (ale nie tylko) w odniesieniu do konieczności przeprowadzenia zmian legislacyjnych zgodnie z wnioskami MWiW, zaleceniami Komisji Weneckiej i Grupy Państw Przeciwko Korupcji Rady Europy?
- 3) Czy art. 2 w związku z art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że ciążący na Rumunii obowiązek przestrzegania wymogów ustanowionych w sprawozdaniach sporządzanych w ramach mechanizmu współpracy i weryfikacji (MWiW) ustanowionego decyzją Komisji 2006/928/WE (¹) z dnia 13 grudnia 2006 r., mieści się w zakresie obowiązku przestrzegania przez państwo członkowskie zasad państwa prawa?

- 4) Czy zasada niezawisłości sądów ustanowiona w art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, zgodnie z jej wykładnią dokonaną w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (wielka izba, wyrok z dnia 27 lutego 2018 r., Associação Sindical dos Juizes Portugueses, C-64/16, EU:C:2018:117), wyklucza utworzenie w ramach prokuratury przy Înalta Curte de Casație și Justiție (wysokim trybunale kasacyjnym i sprawiedliwości) sekcji odpowiedzialnej za prowadzenie dochodzeń w sprawach przestępstw popełnionych w ramach systemu sądownictwa, jeśli wziąć pod uwagę procedury powoływania i odwoływania prokuratorów zatrudnionych w tej sekcji, zasady pełnienia przez nich funkcji w ramach tej sekcji, a także sposób, w jaki ustanawiana jest jej właściwość w związku z niewielką liczbą stanowisk w tej sekcji?
- 5) Czy art. 47 [akapit drugi] Karty praw podstawowych Unii Europejskiej dotyczący prawa do rzetelnego procesu sądowego poprzez rozpatrzenie sprawy w rozsądnym terminie wyklucza utworzenie w ramach prokuratury przy Înalta Curte de Casație și Justiție sekcji odpowiedzialnej za prowadzenie dochodzeń w sprawach przestępstw popełnionych w ramach systemu sądownictwa, jeśli wziąć pod uwagę zasady pełnienia funkcji w ramach tej sekcji, a także sposób, w jaki ustanawiana jest jej właściwość w związku z niewielką liczbą stanowisk w tej sekcji?

(¹) Decyzja Komisji z dnia 13 grudnia 2006 r. w sprawie ustanowienia mechanizmu współpracy i weryfikacji postępów Rumunii w realizacji określonych założeń w zakresie reformy systemu sądownictwa oraz walki z korupcją (Dz.U. 2006, L 354, s. 56).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Berlin (Niemcy)
w dniu 19 kwietnia 2019 r. — Ingredion Germany GmbH/Bundesrepublik Deutschland**

(Sprawa C-320/19)

(2019/C 246/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Berlin

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ingredion Germany GmbH

Strona przeciwna: Bundesrepublik Deutschland

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 18 ust. 1 lit. c) i ust. 2 akapit drugi decyzji Komisji Europejskiej 2011/278/UE (¹) w związku z art. 3 lit. h) i art. 10a dyrektywy 2003/87/WE (²) należy interpretować w ten sposób, że w przypadku nowych operatorów wartość współczynnika odpowiedniego wykorzystania zdolności produkcyjnych właściwego dla poziomu działalności związanej z paliwem jest ograniczona poniżej 100 %?

(¹) Decyzja Komisji z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. 2011, L 130, s. 1).

(²) Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. 2003, L 275, s. 32).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Stockholms tingsrätt, Patent- och marknadsdomstolen (Szwecja) w dniu 7 maja 2019 r. — Konsumentombudsmannen/Mezina AB

(Sprawa C-363/19)

(2019/C 246/11)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Stockholms tingsrätt, Patent- och marknadsdomstolen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Konsumentombudsmannen

Druga strona postępowania: Mezina AB

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 5 i 6 w związku z art. 10 ust. 1 i art. 28 ust. 5 rozporządzenia nr 1924/2006 ⁽¹⁾ regulują kwestię ciężaru dowodu przy rozstrzygnięciu przez sąd krajowy, czy przedstawiono niedozwolone oświadczenia zdrowotne w sytuacji, w której rzezczone oświadczenia zdrowotne odpowiadają oświadczeniu objętemu zakresem stosowania art. 13 ust. 2 rozporządzenia nr 1924/2006, ale w której w odniesieniu do wniosku nie wydano jeszcze decyzji o zezwoleniu lub niezezwoleniu, czy też ciężar dowodu jest określany zgodnie z prawem krajowym?
- 2) Jeżeli z odpowiedzi na pytanie pierwsze wynika, że przepisy rozporządzenia nr 1924/2006 regulują kwestię ciężaru dowodu, to czy ciężar dowodu spoczywa na przedsiębiorcy przedstawiającym dane oświadczenie zdrowotne, czy też na organie zwracającym się do sądu krajowego o zobowiązanie przedsiębiorcy do powstrzymania się od dalszego przedstawiania owego oświadczenia?
- 3) Czy w sytuacji takiej jak ta opisana w pytaniu pierwszym art. 5 i 6 w związku z art. 10 ust. 1 i art. 28 ust. 5 rozporządzenia nr 1924/2006 regulują kwestię wymogów dowodowych przy rozstrzygnięciu przez sąd krajowy, czy przedstawiono niedozwolone oświadczenia zdrowotne, czy też wymogi dowodowe są określone zgodnie z prawem krajowym?
- 4) Jeżeli z odpowiedzi na pytanie trzecie wynika, że przepisy rozporządzenia nr 1924/2006 regulują kwestię wymogów dowodowych, to jakie są obowiązujące wymogi dowodowe?
- 5) Czy na odpowiedź na pytania od pierwszego do czwartego ma wpływ okoliczność, że rozporządzenie nr 1924/2006 (w tym art. 3 [akapit drugi] lit. a) owego rozporządzenia) i dyrektywa 2005/29 ⁽²⁾ mogą być stosowane łącznie w postępowaniu przed sądem krajowym?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1924/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie oświadczeń żywieniowych i zdrowotnych dotyczących żywności (Dz.U. 2006, L 404, s. 9).

⁽²⁾ Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. 2005, L 149, s. 22).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Bihor (Rumunia) w dniu 14 maja 2019 r. — postępowanie karne przeciwko IG, JH, KI, LJ

(Sprawa C-379/19)

(2019/C 246/12)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Tribunalul Bihor

Strony w postępowaniu głównym

IG, JH, KI, LJ

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy mechanizm współpracy i weryfikacji (MCV), ustanowiony decyzją Komisji Europejskiej 2006/928/WE z dnia 13 grudnia 2006 r. ⁽¹⁾, oraz wymogi sformułowane w sprawozdaniach sporządzonych w ramach tego mechanizmu są wiążące dla państwa rumuńskiego?
- 2) Czy art. 2 w związku z art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że zobowiązanie Rumunii do przestrzegania wymogów nałożonych przez sprawozdania sporządzone w ramach mechanizmu współpracy i weryfikacji (MCV), ustanowionego decyzją Komisji 2006/928/WE z dnia 13 grudnia 2006 r., wchodzi w zakres zobowiązania państwa członkowskiego do poszanowania zasad państwa prawa, również w odniesieniu do powstrzymywania się przez trybunał konstytucyjny, będący instytucją polityczno-sądową, od dokonywania interwencji w celu interpretacji prawa i ustanawiania jego konkretnych i obowiązkowych trybów, zgodnie z którymi prawo ma być stosowane przez sądy, co stanowi kompetencję przypisaną wyłącznie władzy sądowniczej, a także w celu wprowadzenia nowych przepisów ustawodawczych, co stanowi kompetencję przypisaną wyłącznie władzy ustawodawczej? Czy prawo Unii wymaga zniesienia skutków takiego orzeczenia wydanego przez trybunał konstytucyjny? Czy prawo Unii sprzeciwia się przepisowi prawa krajowego regulującemu odpowiedzialność dyscyplinarną sędziego, który nie stosuje orzeczenia Curtea Constituțională (trybunału konstytucyjnego), w kontekście zadanego pytania?
- 3) Czy zasada niezawisłości sędziowskiej ustanowiona w art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej zgodnie z wykładnią Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (wielka izba, wyrok z dnia 27 lutego 2018 r., Associação Sindical dos Juizes Portugueses, C-64/16, EU:C:2018:117) sprzeciwia się zastępowaniu kompetencji sądów orzeczeniami Curtea Constituțională (orzeczenie nr 51 z dnia 16 lutego 2016 r., orzeczenie nr 302 z dnia 4 maja 2017 r. oraz orzeczenie nr 26 z dnia 16 stycznia 2019 r.) powodującym, że postępowanie karne staje się nieprzewidywalne (działanie z mocą wsteczną), zaś prawo niemożliwe do zinterpretowania i zastosowania go w konkretnej sprawie? Czy prawo Unii Europejskiej sprzeciwia się przepisowi prawa krajowego, który reguluje odpowiedzialność dyscyplinarną sędziego, który nie stosuje orzeczenia Curtea Constituțională, w kontekście zadanego pytania?

⁽¹⁾ Decyzja Komisji 2006/928/WE z dnia 13 grudnia 2006 r. ustanawiająca mechanizm współpracy i weryfikacji postępów Rumunii w realizacji niektórych szczególnych założeń w dziedzinie reformy systemu sądownictwa i walki z korupcją (Dz.U. 2006, L 354, s. 56).

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 7 marca 2019 r. w sprawie T-837/16, Królestwo Szwecji/Komisja Europejska, wniesione w dniu 20 maja 2019 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-389/19 P)

(2019/C 246/13)

Język postępowania: szwedzki

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lindenthal, K. Mifsud-Bonnici, G. Tolstoy)

Druga strona postępowania: Królestwo Szwecji,

Królestwo Danii,

Republika Finlandii,

Parlament Europejski oraz

Europejska Agencja Chemikaliów

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 7 marca 2019 r. w sprawie T-837/16 Królestwo Szwecji/Komisja Europejska, oddalenie skargi wniesionej w pierwszej instancji i obciążenie Królestwa Szwecji kosztami postępowania lub, pomocniczo,
- przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania i nakazanie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania w pierwszej instancji i postępowania odwoławczego w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie oraz
- stwierdzenie, że skutki zaskarżonej decyzji pozostają w mocy.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie dotyczy wyroku Sądu (piąta izba) z dnia 7 marca 2019 r. wydanego w sprawie T-837/16. W wyroku tym Sąd stwierdził nieważność decyzji wykonawczej Komisji C(2016) 5644 wersja ostateczna z dnia 7 września 2016 r. zatwierdzającej niektóre zastosowania żółtego sulfochromianu ołowiu i czerwonego chromianu, molibdenianu i siarczanu ołowiu oraz oddalił żądanie Komisji, aby utrzymać skutki tej decyzji do czasu, gdy Komisja będzie mogła ponownie rozpatrzyć wniosek o udzielenie zezwolenia.

Komisja przedstawiła cztery zarzuty na poparcie swojego odwołania.

Pierwszy zarzut odwołania: w tych fragmentach wyroku dotyczących kryterium dowodu, które należy zastosować przy analizie rozwiązań alternatywnych, a w szczególności w pkt 79, 81, 85, 86, 90 i 101, Sąd w oczywisty sposób błędnie zastosował prawo w odniesieniu do kryterium dowodu, które ma zastosowanie na podstawie art. 60 ust. 4.

Zarzut drugi odwołania: w uzasadnieniu, a w szczególności w pkt 86, 90 i 96, Sąd w oczywisty sposób błędnie zastosował prawo, ponieważ całkowicie pominął przysługujące Komisji uprawnienia dyskrecyjne w zakresie ustalania wartości progowej dla rentowności technicznej i ekonomicznej przy analizie rozwiązań alternatywnych na podstawie art. 60 ust. 4 i w ten sposób zastosował nieprawidłowe kryterium kontroli sądowej oraz ingerował w dokonaną przez Komisję ocenę względów społecznych, gospodarczych i technicznych.

Trzeci zarzut odwołania: w pkt 86, 97 i 98 Sąd w oczywisty sposób błędnie zastosował prawo w odniesieniu do zaskarżonej decyzji, po pierwsze, nie uwzględniając okoliczności, że nie udzielono zezwolenia na zastosowania, w których właściwości pigmentu ołowiu w zakresie właściwości technicznych nie są konieczne, a po drugie, opisując przesłanki zawarte w zaskarżonej decyzji w taki sposób, że wykazały one, że przesłanki dotyczące analizy rozwiązań alternatywnych zawarte w art. 60 ust. 4 nie zostały spełnione.

Czwarty zarzut odwołania: punkt drugi sentencji, w którym Sąd orzekł, że skutki zaskarżonej decyzji nie powinny być utrzymane w mocy, opiera się na oczywiste błędym zastosowaniu prawa w pkt 112 wyroku.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal du travail francophone de Bruxelles (Belgia) w dniu 21 maja 2019 r. — PN, QO, RP, SQ, TR/Centre public d'action sociale d'Anderlecht (CPAS)

(Sprawa C-394/19)

(2019/C 246/14)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal du travail francophone de Bruxelles

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: PN, QO, RP, SQ, TR

Strona pozwana: Centre public d'action sociale d'Anderlecht (CPAS)

Pytania prejudycjalne

Czy zasadę pełnej skuteczności norm wspólnotowych i ich ochrony, zdefiniowaną w wyrokach Francovich i Brasserie du pêcheur, oraz dyrektywę 2004/38/WE ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji, gdy cudzoziemca pozbawiono prawa pobytu bez uprzedniego badania proporcjonalności z powodu nieprawidłowej transpozycji do prawa krajowego, zobowiązują one państwo członkowskie do zaspokojenia w ramach jego systemu pomocy społecznej podstawowych potrzeb skarżącego, innych niż medyczne, do czasu rozstrzygnięcia w przedmiocie jego pobytu z poszanowaniem przepisów prawa Unii?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. 2004, L 158, s. 77).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal d'instance de Nice (Francja) w dniu 22 maja 2019 r. — VT, WU/easyJet Airline Co. Ltd

(Sprawa C-395/19)

(2019/C 246/15)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal d'instance de Nice

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: VT, WU

Strona pozwana: easyJet Airline Co. Ltd

Pytania prejudycjalne

- 1) W przedmiocie możliwości zastosowania art. 3 ust. 2 lit. a) w przypadku opóźnienia lotu
 - a) Czy biorąc pod uwagę okoliczność, że prawo do odszkodowania w przypadku odmowy przyjęcia na pokład lub odwołania lotu przewidzianego w art. 7 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 z dnia 11 lutego 2004 r. ⁽¹⁾ zostało rozszerzone na opóźnienia lotu przez najnowsze orzecznictwo (wyrok TSUE, czwarta izba, z dnia 19 listopada 2009 r. w sprawach połączonych C-402/07 i C-432/07, Sturgeon), zawarty w przepisie warunek dotyczący stawiennictwa pasażera na odprawę, o którym mowa w art. 3 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 261/2004 z dnia 11 lutego 2004 r., mający zastosowanie wyłącznie w przypadku odmowy przyjęcia na pokład, ma zastosowanie w ramach odszkodowania wnioskowanego przez pasażera poszkodowanego wskutek opóźnienia lotu, a nie wskutek odmowy przyjęcia na pokład?
 - b) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze lit. a): czy termin przewidziany w art. 3 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 261/2004 („nie później niż 45 minut przed ogłoszoną godziną odlotu”) należy interpretować w tym przypadku jako „nie później niż 45 minut przed nową godziną opóźnionego odlotu, ogłoszoną na tablicach ogłoszeniowych lotniska lub przekazaną pasażerom”?
- 2) W przedmiocie ciężaru dowodu „stawienia się na odprawę”

W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze lit. a), to znaczy w przypadku zastosowania art. 3 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 261/2004 do odszkodowania wnioskowanego przez pasażera poszkodowanego wskutek opóźnienia lotu:

Czy warunki przewidziane w art. 3 ust. 2 lit. a) są przesłanką wstępną, którą konsument musi udowodnić dla zastosowania rozporządzenia czy przesłanką zwolnienia przewoźnika lotniczego pozwalającą na przedłożenie rejestru pasażerów w celu wykazania, że konsument nie stawiał się na odprawę, o której mowa w art. 3 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 261/2004 z dnia 11 lutego 2004 r., „zgodnie z wymogami i w czasie określonym uprzednio na piśmie (w tym poprzez środki elektroniczne) przez przewoźnika lotniczego, organizatora wycieczek lub autoryzowane biura podróży, lub, jeżeli czas nie został określony, nie później niż 45 minut przed ogłoszoną godziną odlotu”, biorąc pod uwagę zmiany technologiczne umożliwiające obecnie elektroniczne wydawanie zdematerializowanych kart pokładowych, brak jakichkolwiek oznaczeń czasowych na papierowych kartach pokładowych, wynikający z tego brak jakiegokolwiek obowiązku fizycznego stawiennictwa przy stanowisku odpraw oraz posiadanie jedynie przez przewoźników lotniczych wszelkich informacji dotyczących odprawy podróżnych do zakończenia procedury odpraw pasażerów?

W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze lit. a), to znaczy w przypadku zastosowania art. 3 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 261/2004 do odszkodowania wnioskowanego przez pasażera poszkodowanego wskutek opóźnienia lotu:

Czy ciężar dowodu rzeczywistego stawiennictwa pasażera będącego powodem przed sądem na odprawę, „zgodnie z wymogami i w czasie określonym uprzednio na piśmie (w tym poprzez środki elektroniczne) przez przewoźnika lotniczego, organizatora wycieczek lub autoryzowane biura podróży lub, jeżeli czas nie został określony, nie później niż 45 minut przed ogłoszoną godziną odlotu” w rozumieniu art. 3 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 261/2004 z dnia 11 lutego 2004 r. spoczywa wyłącznie na pasażerze, biorąc pod uwagę zmiany technologiczne umożliwiające obecnie elektroniczne wydawanie zdematerializowanych kart pokładowych, brak jakichkolwiek oznaczeń czasowych na papierowych kartach pokładowych, wynikający z tego brak jakiegokolwiek obowiązku fizycznego stawiennictwa przy stanowisku odpraw oraz posiadanie jedynie przez przewoźników lotniczych wszelkich informacji dotyczących odprawy pasażerów do zakończenia procedury odpraw?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. 2004, L 46, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 24 maja 2019 r. — Komisja Europejska/Republika Słowenii**(Sprawa C-413/19)**

(2019/C 246/16)

*Język postępowania: słoweński***Strony***Strona skarżąca:* Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Kocjan, K. Talabér-Ritz)*Strona pozwana:* Republika Słowenii**Żądania strony skarżącej**

- Stwierdzenie, że poprzez ograniczenie obowiązku przedstawienia świadectwa charakterystyki energetycznej wyłącznie do budynków stanowiących własność organów publicznych lub przez nie użytkowanych Republika Słowenii uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 13 ust. 2 dyrektywy 2010/31 w sprawie charakterystyki energetycznej budynków ⁽¹⁾;
- obciążenie Republiki Słowenii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na mocy art. 13 ust. 2 dyrektywy 2010/31/UE państwa członkowskie powinny wprowadzić wymóg, zgodnie z którym w budynkach o powierzchni użytkowej powyżej 500 m², które są często odwiedzane przez ludność i dla których zostało wydane świadectwo charakterystyki energetycznej zgodnie z art. 12 ust. 1, wspomniane świadectwo było umieszczone w miejscu wyraźnie widocznym dla ogółu. Ponieważ Republika Słowenii wprowadziła taki wymóg jedynie w odniesieniu do budynków stanowiących własność organów publicznych lub przez nie użytkowanych, Komisja postanowiła skierować do Trybunału niniejszą skargę.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/31/UE z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie charakterystyki energetycznej budynków (Dz.U. 2010, L 153, s. 13).

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 23 maja 2019 r. — Recylex i in./Komisja

(Sprawa T-222/17) ⁽¹⁾

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek recyklingu akumulatorów samochodowych ołowiowo-kwasowych — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 101 TFUE — Uzgadnianie cen zakupu — Grzywny — Punkt 26 komunikatu w sprawie współpracy z 2006 r. — Punkt 37 wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien — Nieograniczone prawo orzekania)

(2019/C 246/17)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Recylex SA (Paryż, Francja), Fonderie et Manufacture de Métaux SA (Bruksela, Belgia), Harz-Metall GmbH (Goslar, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci M. Wellinger, S. Reinart i K. Bongs)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: I. Rogalski, J. Szczodrowski i F. van Schaik, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie na podstawie art. 263 TFUE mające na celu obniżenie kwoty grzywny nałożonej na skarżące w decyzji Komisji C(2017) 900 final z dnia 8 lutego 2017 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE (sprawa AT.40018 — Recykling akumulatorów samochodowych).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Recylex SA, Fonderie et Manufacture de Métaux SA i Harz-Metall GmbH zostają obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 195 z 19.6.2017.

Wyrok Sądu z dnia 23 maja 2019 r. — KPN/Komisja**(Sprawa T-370/17) ⁽¹⁾**

(Konkurencja — Koncentracje — Niderlandzki rynek usług telewizyjnych i usług telekomunikacyjnych — Wspólne przedsiębiorstwo o pełnym zakresie funkcji — Decyzja uznająca koncentrację za zgodną z rynkiem wewnętrznym i z porozumieniem EOG — Zobowiązania — Rynek właściwy — Skutki wertykalne — Oczwisty błąd w ocenie — Obowiązek uzasadnienia)

(2019/C 246/18)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: KPN BV (Haga, Niderlandy) (przedstawiciele: P. van Ginneken i G. Béquet, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: H. van Vliet, G. Conte, J. Szczodrowski i F. van Schaik, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający żądania strony pozwanej: VodafoneZiggo Group Holding BV (Amsterdam, Niderlandy), Vodafone Group plc (Newbury, Zjednoczone Królestwo), Liberty Global Europe Holding BV (Amsterdam) (przedstawiciele: W. Knibbeler, E. Raedts i A. Pliego Selie, adwokaci)

Przedmiot

Wniesiona na podstawie art. 263 TFUE skarga o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2016) 5165 final z dnia 3 sierpnia 2016 r. uznającej za zgodną z rynkiem wewnętrznym i z porozumieniem EOG koncentrację zmierzającą do przejęcia przez Vodafone Group i Liberty Global Europe Holding wspólnej kontroli nad wspólnym przedsiębiorstwem o pełnym zakresie funkcji (sprawa COMP/M. 79 78 — Vodafone — Liberty Global — Dutch JV).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) KPN BV pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską, VodafoneZiggo Group Holding BV, Vodafone Group plc i Liberty Global Europe Holding BV.

⁽¹⁾ Dz.U. C 249 z 31.7.2017.

Postanowienie Sądu z dnia 15 maja 2019 r. — Novartis Europharm/Komisja**(Sprawa T-269/15) ⁽¹⁾****(Produkty lecznicze stosowane u ludzi — Pozwolenie na dopuszczenie do obrotu dotyczące produktu leczniczego Vantobra-tobramycine — Cofnięcie zaskarżonego aktu — Następca bezprzedmiotowość sporu — Umorzenie postępowania)**

(2019/C 246/19)

Język postępowania: angielski

Strony*Strona skarżąca:* Novartis Europharm Ltd (Camberley, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: C. Schoonderbeek, adwokat)*Strona pozwana:* Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Šimerdová, A. Sipos i K. Mifsud-Bonnici, pełnomocnicy)*Interwenient popierający stronę pozwaną:* Pari Pharma GmbH (Starnberg, Niemcy) (przedstawiciele: M. Epping i W. Rehmann, adwokaci)**Przedmiot**

Żądanie, wniesione na podstawie art. 263 TFUE, mające na celu doprowadzenie do stwierdzenia nieważności decyzji wykonawczej Komisji C(2015) 1977 final z dnia 18 marca 2015 r. w sprawie pozwolenia na dopuszczenie do obrotu produktu leczniczego stosowanego u ludzi Vantobra-tobramycine na mocy rozporządzenia nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady.

Sentencja

- 1) Postępowanie w przedmiocie niniejszej skargi zostaje umorzone.
- 2) Novartis Europharm Ltd pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.
- 3) Pari Pharma GmbH pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 279 z 24.8.2015.

Postanowienie Sądu z dnia 17 maja 2019 r. — Deutsche Lufthansa/Komisja(Sprawa T-764/15) ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Pomoc państwa — Środki wdrożone przez Niemcy na rzecz portu lotniczego Frankfurt-Hahn — Decyzja uznająca pomoc za zgodną częściowo z rynkiem wewnętrznym — Decyzja stwierdzająca brak pomocy państwa — Pomoc pośrednia — Brak indywidualnego oddziaływania — Niedopuszczalność)

(2019/C 246/20)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Deutsche Lufthansa AG (Kolonia, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat A. Martin-Ehlers)

Strona pozwana: Komisja (przedstawiciele: T. Maxian Rusche, K. Herrmann i D. Recchia, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Land Rheinland-Pfalz (Niemcy) (przedstawiciel: prof. C. Koenig)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji (UE) 2016/788 z dnia 1 października 2014 r. w sprawie pomocy państwa SA.32833 (11/C) (ex 11/NN) wdrożonej przez Niemcy w odniesieniu do mechanizmów finansowania portu lotniczego Frankfurt-Hahn wdrożonych w latach 2009–2011 (Dz.U. 2016, L 134, s. 1).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Deutsche Lufthansa AG pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską i Land Rheinland-Pfalz.

⁽¹⁾ Dz.U. C 68 z 22.2.2016.

Postanowienie Sądu z dnia 22 maja 2019 r. — Puma/EUIPO — CMS (CMS Italy)**(Sprawa T-161/16) ⁽¹⁾**

(Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską — Graficzny znak towarowy CMS Italy — Wcześniejsze graficzne międzynarodowe znaki towarowe przedstawiające zwierzę z rodziny kotowatych skaczące w lewą stronę — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Renoma wcześniejszych znaków towarowych — Artykuł 8 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2017/1001] — Dowód renomy — Wcześniejsze decyzje EUIPO uznające renomę wcześniejszych znaków towarowych — Uwzględnienie tych decyzji — Obowiązek uzasadnienia — Zasada dobrej administracji)

(2019/C 246/21)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Puma SE (Herzogenaurach, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat P. González-Bueno Catalán de Ocón)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: D. Walicka, pełnomocnik)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Costruzione Macchine Speciali Srl (CMS) (Alonte, Włochy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 29 stycznia 2016 r. (sprawa R 229/2015-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Puma a Costruzione Macchine Speciali (CMS).

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 29 stycznia 2016 r. (sprawa R 229/2015-2).
- 2) EUIPO zostaje obciążone kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez PUMA SE.

⁽¹⁾ Dz.U. C 222 z 20.6.2016.

Postanowienie Sądu z dnia 15 maja 2019 r. — Metrans/Komisja i INEA(Sprawa T-262/17) ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Decyzja Komisji o przyznaniu finansowania na rzecz wniosków dotyczących projektów transportu w ramach instrumentu „Łącząc Europę”, „Multimodalny terminal kontenerowy Paskov, etap III” i „Intermodalny terminal Mielnik, etap 2 i 3” — Termin do wniesienia skargi — Rozpoczęcie biegu terminu — Przekroczenie terminu — Niedopuszczalność)

(2019/C 246/22)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Metrans a.s. (Praga, Republika Czeska) (przedstawiciel: adwokat A. Schwarz)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Hottiaux i J. Samnadda, pełnomocnicy), Agencja Wykonawcza ds. Innowacyjności i Sieci (przedstawiciele: I. Ramallo i D. Silhol, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata A. Durona)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia, po pierwsze, nieważności decyzji wykonawczej Komisji C(2016) 5047 final z dnia 5 sierpnia 2016 r. ustalającej — w wyniku zaproszenia do składania wniosków ogłoszonego w dniu 5 listopada 2015 r. w oparciu o wieloletni program prac — wykaz wniosków wybranych do uzyskania pomocy finansowej Unii Europejskiej dotyczącej instrumentu „Łącząc Europę” — sektor transportu, w zakresie, w jakim dotyczy ona dwóch wniosków: „Multimodalny terminal kontenerowy Paskov, etap III” i „Intermodalny terminal Mielnik, etap 2 i 3”, a po drugie, nieważności zawartych przez INEA dwóch umów o udzielenie dotacji dotyczących tych dwóch wniosków.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Metrans a.s. pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską i Agencję Wykonawczą ds. Innowacyjności i Sieci (INEA).

⁽¹⁾ Dz.U. C 239 z 24.7.2017.

Postanowienie Sądu z dnia 6 czerwca 2019 r. — Czarnecki/Parlament(Sprawa T-230/18) ⁽¹⁾

(Prawo instytucjonalne — Członek Parlamentu Europejskiego — Wypowiedzi skierowane pod adresem innego posła do Parlamentu — Wcześniejsze zakończenie wykonywania mandatu i funkcji wiceprzewodniczącego Parlamentu — Prawo do obrony — Nadużycie władzy — Równość traktowania)

(2019/C 246/23)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Ryszard Czarnecki (Warszawa, Polska) (przedstawiciel: adwokat M. Casado García-Hirschfeld)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: N. Görlitz, S. Seyr i S. Alonso de León, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na podstawie art. 263 TFUE o stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu z dnia 7 lutego 2018 r. w sprawie wcześniejszego zakończenia wykonywania mandatu wiceprzewodniczącego Parlamentu przez skarżącego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona.
- 2) Ryszard Czarnecki zostaje obciążony kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania w przedmiocie środków tymczasowych.

(¹) Dz.U. C 231 z 2.7.2018.

Postanowienie Sądu z dnia 23 maja 2019 r. — Fujifilm Recording Media/EUIPO — iTernity (d:ternity)

(Sprawa T-609/18) (¹)

(Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego d:ternity — Wcześniejszy słowny znak towarowy iTernity — Wycofanie wniosku o unieważnienie prawa do znaku przed wniesieniem skargi — Bezskuteczność zaskarżonej decyzji — Brak interesu prawnego — Skarga w części niedopuszczalna, a w części prawnie oczywiście bezzasadna)

(2019/C 246/24)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Fujifilm Recording Media GmbH (Kleve, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci R.D. Härer, C. Schultze, C. Weber, H. Ranzinger i C. Gehweiler)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: M. Fischer, pełnomocnik)

Druga strona w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą EUIPO: iTernity GmbH (Fryburg, Niemcy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 25 lipca 2018 r. (sprawa R 2324/2017-4) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku pomiędzy iTernity a Fujifilm Recording Media.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje w części odrzucona, a w pozostałym zakresie oddalona.
- 2) Każda ze stron pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 445 z 10.12.2018.

Postanowienie Sądu z dnia 20 maja 2019 r. — Apple/EUIPO — Society for Worldwide Interbank Financial Telecommunication (SWIFT)

(Sprawa T-685/18) (¹)

(Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Wycofanie zgłoszenia do rejestracji — Umorzenie postępowania)

(2019/C 246/25)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Apple Inc. (Cupertino, Kalifornia, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: J. Olsen i P. Andreottola, solicitors)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: H. O'Neill, pełnomocnik)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Society for Worldwide Interbank Financial Telecommunication SCRL (La Hulpe, Belgia) (przedstawiciel: adwokat G. Glas)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 30 sierpnia 2018 r. (sprawa R 476/2018-5) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Society for Worldwide Interbank Financial Telecommunication SCRL a Apple Inc.

Sentencja

- 1) Postępowanie w sprawie skargi zostaje umorzone.
- 2) Apple Inc. i Society for Worldwide Interbank Financial Telecommunication SCRL pokrywają własne koszty oraz po połowie kosztów poniesionych przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO).

(¹) Dz.U. C 25 z 21.1.2019.

Postanowienie Sądu z dnia 20 maja 2019 r. — Phrenos i in./Komisja**(Sprawa T-715/18) ⁽¹⁾****(Zamówienia publiczne na usługi — Postępowanie przetargowe — Planowanie, przygotowanie, promocja i realizacja „Europejskich Dni Rozwoju” — Odrzucenie oferty jednego z oferentów i udzielenie zamówienia innemu — Unieważnienie postępowania w przedmiocie udzielenia zamówienia — Następcza bezprzedmiotowość postępowania — Umorzenie postępowania)**

(2019/C 246/26)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Phrenos SPRL (Mont-sur-Marchienne, Belgia), Akkanto (Watermael-Boitsfort, Belgia) i Operational Management Solutions (Chaumont-Gistoux, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci R. Jafferali i R. van Melsen)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Aresu, J. Estrada de Solà i A. Katsimerou, pełnomocnicy)

Przedmiot

Sformułowane na podstawie art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 27 listopada 2018 r. w sprawie odrzucenia oferty konsorcjum utworzonego przez skarżących, przedstawionej w ramach przetargu EuropeAid/139729/DH/SER/BE na świadczenie usług dotyczących planowania, przygotowania, promocji i realizacji „Europejskich Dni Rozwoju” na rzecz Dyrekcji Generalnej Komisji ds. Współpracy Międzynarodowej i Rozwoju i w sprawie udzielenia zamówienia innemu oferentowi.

Sentencja

- 1) Postępowanie w przedmiocie skargi zostaje umorzone jako bezprzedmiotowe.
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami, łącznie z kosztami postępowania w przedmiocie środków tymczasowych, z wyjątkiem kosztów związanych ze złożeniem wniosku o dopuszczenie do udziału w sprawie w charakterze interwenienta, złożonego przez Pomilio Blumm Srl w postępowaniu w przedmiocie środków tymczasowych.
- 3) Phrenos SPRL, Akkanto, Operational Management Solutions, Komisja i Pomilio Blumm ponoszą własne koszty związane z wnioskiem o dopuszczenie do udziału w sprawie w charakterze interwenienta, złożonym przez Pomilio Blumm Srl w postępowaniu w przedmiocie środków tymczasowych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 72 z 25.2.2019.

Postanowienie Sądu z dnia 7 czerwca 2019 r. — Telemark plus/EUIPO (Telemarkfest)**(Sprawa T-719/18) ⁽¹⁾****(Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego Telemarkfest — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter odróżniający — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001)**

(2019/C 246/27)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Telemark plus eV (Altusried, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat S. Schenk)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: M. Eberl i M. Fischer, pełnomocnicy).

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 25 września 2018 r. (sprawa R 346/2018-4), dotyczącą rejestracji oznaczenia słownego Telemarkfest jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Telemark plus eV pokrywa koszty postępowania.

(¹) Dz.U. C 44 z 4.2.2019.

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 8 maja 2019 r. — AlpaSuri/Komisja

(Sprawa T-254/19 R)

(Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych — Import alpak — Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych — Brak pilnego charakteru)

(2019/C 246/28)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: AlpaSuri GbR Barbara Bruns & Wolfgang Stamp (Winsen, Niemcy) (przedstawiciele: U. Schrömbges, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Eggers i B. Hofstötter, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparty na art. 278 i 279 TFUE i mający na celu zastosowanie środków tymczasowych w celu zezwolenia importu alpak na terytorium Unii Europejskiej z Kanady.

Sentencja

- 1) Wniosek zostaje oddalony.
 - 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.
-

Skarga wniesiona w dniu 15 kwietnia 2019 r. — Assi/Rada**(Sprawa T-256/19)**

(2019/C 246/29)

*Język postępowania: angielski***Strony***Strona skarżąca:* Bashar Assi (Damaszek, Syria) (przedstawiciel: adwokat L. Cloquet)*Strona pozwana:* Rada Unii Europejskiej**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Rady (WPZiB) 2019/87 z dnia 21 stycznia 2019 r. ⁽¹⁾, w zakresie, w jakim ma ona zastosowanie do skarżącego;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2019/85 z dnia 21 stycznia 2019 r. ⁽²⁾, w zakresie, w jakim ma ono zastosowanie do skarżącego, oraz
- nakazanie stronie pozwanej pokrycia kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący popełnienia przez stronę pozwaną oczywistego błędu w ocenie poprzez stwierdzenie, że skarżący wspiera reżim syryjski i odnosi z niego korzyści, podczas gdy takie stwierdzenie jest w pełni bezzasadne.
2. Zarzut drugi, w którym skarżący podnosi, że doszło do naruszenia ogólnej zasady proporcjonalności, a środki przyjęte w zaskarżonych aktach będą miały takie skutki, że należy je uznać za nieproporcjonalne same w sobie. Konsekwencje ekonomicznie sankcji nałożonych na skarżącego będą katastrofalne i nieproporcjonalne w stosunku do celów, do osiągnięcia których zaskarżone akty mają dążyć.
3. Zarzut trzeci dotyczący nieproporcjonalnego naruszenia prawa własności oraz prawa do zatrudnienia, zważywszy, że sporne środki poprzez naruszenie pierwszego protokołu dodatkowego do Konwencji o ochronie prawa człowieka i podstawowych wolności uniemożliwią spokojne korzystanie przez skarżącego z jego własności oraz wolności gospodarczej.
4. Zarzut czwarty dotyczący nadużycia władzy. Zaskarżone akty zostały przyjęte z myślą o osiągnięciu celów innych niż cele w nich określone, a mianowicie zostały skierowane przeciwko samemu skarżącemu, zamiast przeciwko reżimowi, z powodów dla niego nieznanych, a zatem wspomniane akty obciążone są nadużyciem władzy.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia ustanowionego w art. 296 akapit drugi TFUE obowiązku uzasadnienia. Uzasadnienie zaskarżonych aktów jest w rzeczywistości czysto formalne i prawdopodobnie nie zostało przemyślane przez stronę pozwaną.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia prawa do obrony i prawa do rzetelnego procesu sądowego. Skarżącemu nigdy nie umożliwiono przesłuchania przed zastosowaniem spornych środków ograniczających, a zatem nie mógł on w sposób należyty skorzystać z przysługującego mu prawa do obrony, w tym prawa do rzetelnego procesu sądowego, zagwarantowanego w szczególności w art. 6 ust. 3 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz w art. 48 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

⁽¹⁾ Decyzja wykonawcza Rady (WPZiB) 2019/87 z dnia 21 stycznia 2019 r. w sprawie wykonania decyzji 2013/255/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii (Dz.U. L 18I, 21.1.2019, s. 13).

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2019/85 z dnia 21 stycznia 2019 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii (Dz.U. L 18I, 21.1.2019, s. 4).

Skarga wniesiona w dniu 1 maja 2019 r. — Arbuzov/Rada**(Sprawa T-289/19)**

(2019/C 246/30)

Język postępowania: czeski

Strony*Strona skarżąca:* Sergej Arbuzov (Kijów, Ukraina) (przedstawiciel: M. Mleziva, adwokat)*Strona pozwana:* Rada Unii Europejskiej**Żądania strony skarżącej**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2019/354 z dnia 4 marca 2019 r. zmieniającej decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2019/352 z dnia 4 marca 2019 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie w zakresie, w jakim akty te dotyczą skarżącego, oraz
- obciążenie Rady Unii Europejskiej, poza własnymi kosztami, kosztami poniesionymi przez skarżącego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia prawa do dobrej administracji.

Skarżący uzasadnia swoją skargę między innymi tym, że Rada Unii Europejskiej nie działała przy przyjmowaniu decyzji Rady (WPZiB) 2019/354 z dnia 4 marca 2019 r. z wymaganą starannością, gdyż przed przyjęciem zaskarżonej decyzji nie wzięła pod uwagę twierdzeń skarżącego ani przedstawionych przez niego dowodów, które świadczą na jego korzyść, a opierała się co do zasady na zwięzłym streszczeniu sporządzonym przez prokuraturę generalną Ukrainy i nie zażądała informacji uzupełniających o przebiegu dochodzenia na Ukrainie.

2. Zarzut drugi dotyczy naruszenia przysługującego skarżącemu prawa własności.

Skarżący twierdzi w tym względzie, że ograniczenia, które zostały na niego nałożone, są nieproporcjonalne i zbędne oraz naruszają gwarancje prawnomiędzynarodowej ochrony przysługującego mu prawa własności.

Skarga wniesiona w dniu 3 maja 2019 r. — Pšonka/Rada**(Sprawa T-291/19)**

(2019/C 246/31)

Język postępowania: czeski

Strony*Strona skarżąca:* Viktor Pavlovič Pšonka (Kijów, Ukraina) (przedstawiciel: M. Mleziva, adwokat)*Strona pozwana:* Rada Unii Europejskiej**Żądania strony skarżącej**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2019/354 z dnia 4 marca 2019 r. zmieniającej decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2019/352 z dnia 4 marca 2019 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie w zakresie, w jakim akty te dotyczą skarżącego, oraz
- obciążenie Rady Unii Europejskiej, poza własnymi kosztami, kosztami poniesionymi przez skarżącego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia prawa do dobrej administracji.

Skarżący uzasadnia swoją skargę między innymi tym, że Rada Unii Europejskiej nie działała przy przyjmowaniu zaskarżonej decyzji z wymaganą starannością, gdyż przed przyjęciem zaskarżonej decyzji nie wzięła pod uwagę twierdzeń skarżącego ani przedstawionych przez niego dowodów, które świadczą na jego korzyść, a opierała się co do zasady na zwięzłym streszczeniu sporządzonym przez prokuraturę generalną Ukrainy i nie zażądała informacji uzupełniających o przebiegu dochodzenia na Ukrainie.

2. Zarzut drugi dotyczy naruszenia przysługującego skarżącemu prawa własności.

Skarżący twierdzi w tym względzie, że ograniczenia, które zostały na niego nałożone, są nieproporcjonalne i zbędne oraz naruszają gwarancje prawnomiędzynarodowej ochrony przysługującego mu prawa własności.

3. Zarzut trzeci dotyczy naruszenia praw podstawowych skarżącego zagwarantowanych mu przez europejską Konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.

Skarżący twierdzi w tym względzie, że nałożenie na niego ograniczeń naruszyło jego prawa do sprawiedliwego procesu, domniemania niewinności, a także ochrony własności prywatnej.

Skarga wniesiona w dniu 3 maja 2019 r. — Pšonka/Rada**(Sprawa T-292/19)**

(2019/C 246/32)

Język postępowania: czeski

Strony*Strona skarżąca:* Artem Viktorovič Pšonka (Kramatorsk, Ukraina) (przedstawiciel: M. Mleziva, adwokat)*Strona pozwana:* Rada Unii Europejskiej**Żądania strony skarżącej**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2019/354 z dnia 4 marca 2019 r. zmieniającej decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2019/352 z dnia 4 marca 2019 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie w zakresie, w jakim akty te dotyczą skarżącego, oraz
- obciążenie Rady Unii Europejskiej, poza własnymi kosztami, kosztami poniesionymi przez skarżącego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia prawa do dobrej administracji.

Skarżący uzasadnia swoją skargę między innymi tym, że Rada Unii Europejskiej nie działała przy przyjmowaniu zaskarżonej decyzji z wymaganą starannością, gdyż przed przyjęciem zaskarżonej decyzji nie wzięła pod uwagę twierdzeń skarżącego ani przedstawionych przez niego dowodów, które świadczą na jego korzyść, a opierała się co do zasady na zwięzłym streszczeniu sporządzonym przez prokuraturę generalną Ukrainy i nie zażądała informacji uzupełniających o przebiegu dochodzenia na Ukrainie.

2. Zarzut drugi dotyczy naruszenia przysługującego skarżącemu prawa własności.

Skarżący twierdzi w tym względzie, że ograniczenia, które zostały na niego nałożone, są nieproporcjonalne i zbędne oraz naruszają gwarancje prawnomiędzynarodowej ochrony przysługującego mu prawa własności.

3. Zarzut trzeci dotyczy naruszenia praw podstawowych skarżącego zagwarantowanych mu przez europejską Konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.

Skarżący twierdzi w tym względzie, że nałożenie na niego ograniczeń naruszyło jego prawa do sprawiedliwego procesu, domniemania niewinności, a także ochrony własności prywatnej.

Skarga wniesiona w dniu 14 maja 2019 r. — PNB Banka i in./EBC**(Sprawa T-301/19)**

(2019/C 246/33)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: PNB Banka AS (Ryga, Łotwa), CR (*), CT (*) (przedstawiciele: O. Behrends i M. Kirchner, prawnicy)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny (EBC)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji EBC z dnia 1 marca 2019 r. o zaklasyfikowaniu PNB Banka jako istotny podmiot;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziesięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy oparty na twierdzeniu, że EBC błędnie uznał, że art. 6 ust. 5 lit. b) rozporządzenia w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego⁽¹⁾ przewiduje wydanie decyzji w przedmiocie klasyfikacji.
 - Strona skarżąca twierdzi, że art. 6 ust. 5 lit. b) rozporządzenia w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego upoważnia EBC jedynie do wykonywania przezeń stosownych kompetencji właściwego organu krajowego. Artykuł 39 ust. 5 zdanie drugie rozporządzenia ramowego w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego⁽²⁾ nie może w opinii strony skarżącej zmienić charakteru tej decyzji określonego w art. 6 ust. 5 lit. b) pierwszego z przywołanych rozporządzeń. Na wypadek jeśliby Sąd miał uznać, że art. 39 ust. 5 zdanie drugie rozporządzenia ramowego w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego jednak zmienia charakter tej decyzji określony w art. 6 ust. 5 lit. b) rozporządzenia w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego, strona skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności tegoż art. 39 ust. 5 zdanie drugie.
2. Zarzut drugi oparty na twierdzeniu, że EBC błędnie oparł swoją decyzję na założeniach dotyczących przesłanek stosowania oraz celu art. 6 ust. 5 lit. b) rozporządzenia w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego i m.in. nie wziął pod uwagę wyjątkowego charakteru decyzji, o której mowa w przywołanym przepisie.
3. Zarzut trzeci oparty na twierdzeniu, w myśl którego EBC nie zbadał i nie dokonał dokładnej oraz bezstronnej oceny wszystkich istotnych aspektów indywidualnego przypadku w celu ustalenia konieczności wydania decyzji na mocy art. 6 ust. 5 lit. b) rozporządzenia w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego.
4. Zarzut czwarty oparty na twierdzeniu, że EBC naruszył kilka istotnych postanowień proceduralnych.

(*) Informacje usunięto lub zastąpiono w ramach ochrony danych osobowych i/lub poufności.

5. Zarzut piąty oparty na twierdzeniu, że EBC nie skorzystał z uprawnień dyskrecjonalnych przysługujących mu na mocy art. 6 ust. 5 lit. b) rozporządzenia w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego.
6. Zarzut szósty oparty na twierdzeniu, że EBC naruszył zasadę proporcjonalności.
7. Zarzut siódmy oparty na twierdzeniu, że EBC naruszył zasadę nemo auditor.
8. Zarzut ósmy oparty na twierdzeniu, że EBC naruszył zasadę równego traktowania.
9. Zarzut dziewiąty oparty na twierdzeniu, że EBC naruszył zasady uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa.
10. Zarzut dziesiąty oparty na twierdzeniu, że EBC naruszył art. 19 rozporządzenia w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego oraz jego motyw 75, a także dopuścił się nadużycia władzy.

(¹) Rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzające Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi, Dz. U. 2013, L 287, s. 63.

(²) Rozporządzenie Europejskiego Banku Centralnego (UE) nr 468/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiające ramy współpracy pomiędzy Europejskim Bankiem Centralnym a właściwymi organami krajowymi oraz wyznaczonymi organami krajowymi w ramach Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego, Dz.U. L 2014, L 141, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 20 maja 2019 r. — BRF Singapore Foods/EUIPO — Tipiak (Sadia)

(Sprawa T-309/19)

(2019/C 246/34)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: BRF Singapore Foods Pte Ltd (Singapur, Singapur) (przedstawiciel: adwokat C. Mateu)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Tipiak (Saint-Aignan de Grand Lieu, Francja)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy Sadia w kolorach czarnym i białym — zgłoszenie nr 12 084 356

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 19 marca 2019 r. w sprawie R 1834/2018-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie Tipiak kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie zasad dobrej administracji i równego traktowania będących ogólnymi zasadami prawa Unii;
- naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- naruszenie art. 94 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 20 maja 2019 r. — BRF Singapore Foods/EUIPO — Tipiak (SADIA)

(Sprawa T-310/19)

(2019/C 246/35)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: BRF Singapore Foods Pte Ltd (Singapur, Singapur) (przedstawiciel: adwokat C. Mateu)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Tipiak (Saint-Aignan de Grand Lieu, Francja)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy SADIA — zgłoszenie nr 12 084 273

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 19 marca 2019 r. w sprawie R 1857/2018-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie Tipiak kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie zasad dobrej administracji i równego traktowania będących ogólnymi zasadami prawa Unii;
- naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- naruszenie art. 94 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 22 maja 2019 r. — Taghani/Komisja

(Sprawa T-313/19)

(2019/C 246/36)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Jamal Taghani (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci A. Champetier i S. Rodrigues)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że skarga jest dopuszczalna i zasadna;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonych decyzji;

— obciążenie pozwanej całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący podnosi dwa zarzuty na poparcie skargi mającej na celu stwierdzenie nieważności, po pierwsze, decyzji EPSO z dnia 23 lipca 2018 r. oddalającej jego wniosku o odszkodowanie z tytułu udziału w konkursie EPSO/AST/111/10 oraz, po drugie, w razie potrzeby, decyzji z dnia 14 lutego 2019 r. oddalającej jego zażalenie.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 340 akapit drugi TFUE i oczywistych błędów w ocenie przy dokonanej przez stronę pozwaną analizie w przedmiocie trzech przesłanek powstania odpowiedzialności pozaumownej Unii.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady dobrej administracji, obowiązku staranności i wynikającego z tego obowiązku uzasadnienia, że względu na to, że pozwana nie zajęła w zaskarżonych decyzjach stanowiska w przedmiocie rozwoju sytuacji w zakresie zażalenia dotyczącego dwóch przesłanek powstania odpowiedzialności pozaumownej Unii, a mianowicie istnienia zawinionego działania i związku przyczynowego.

Skarga wniesiona w dniu 22 maja 2019 r. — BT/Komisja

(Sprawa T-315/19)

(2019/C 246/37)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: BT (przedstawiciel: adwokat J.N. Louis)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 20 lipca 2018 r. o odmowie przyznania skarżącej renty rodzinnej.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący niezgodności z prawem warunku dotyczącego czasu trwania małżeństwa określonego w art. 20 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej, gdyż, po pierwsze, wprowadza on arbitralną dyskryminację urzędników czynnie zatrudnionych w stosunku do urzędników, którzy przeszli na emeryturę. Po drugie, chociaż warunek dotyczący minimalnego stażu małżeńskiego wynoszącego rok jest zdaniem skarżącej odpowiedni dla zwalczania procederu zawierania fikcyjnych małżeństw, to minimalny staż małżeński wynoszący pięć lat jest według niej arbitralny, niewłaściwy i niesprawiedliwy. Po trzecie, tego rodzaju warunek prowadzi do niesprawiedliwego wyłączenia z kręgu osób uprawnionych do renty rodzinnej małżonka zmarłego urzędnika, z którym łączyły go wspólne plany życiowe.
 2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 1 d regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej.
-

Skarga wniesiona w dniu 23 maja 2019 r. — Thunus i in./EBI**(Sprawa T-318/19)**

(2019/C 246/38)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Vincent Thunus (Contern, Luksemburg) i 7 innych skarżących (przedstawiciel: adwokat L. Levi)

Strona pozwana: Europejski Bank Inwestycyjny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że niniejsza skarga jest dopuszczalna i zasadna, w tym zawarty w niej zarzut niezgodności z prawem,
- w konsekwencji:
 - stwierdzenie nieważności decyzji zawartej w rozliczeniach wynagrodzenia skarżących z lutego 2019 r., w której ustalono roczną waloryzację wynagrodzenia podstawowego, ograniczoną do 0,8% w 2019 r., a w rezultacie stwierdzenie nieważności podobnych decyzji zawartych w kolejnych rozliczeniach wynagrodzenia;
- w związku z tym zasądzenie od strony pozwanej:
 - odszkodowania za szkody materialne w zakresie (i) zaległego wynagrodzenia odpowiadającego zastosowaniu rocznej waloryzacji za 2019 r., czyli podwyżki o 1,2% za okres od dnia 1 stycznia 2019 r. do dnia 31 grudnia 2019 r.; (ii) zaległego wynagrodzenia odpowiadającego skutkom zastosowania rocznej waloryzacji w wysokości 0,8% za 2019 r. w odniesieniu do wynagrodzeń wypłacanych począwszy od stycznia 2019 r.; (iii) odsetek za zwłokę od należnego zaległego wynagrodzenia do czasu całkowitej spłaty należnych kwot, przy zastosowaniu stopy procentowej za zwłokę obliczonej na podstawie mającej zastosowanie w danym okresie stopy ustalonej przez Europejski Bank Centralny dla głównych operacji refinansowych, powiększonej o trzy punkty;
- w razie potrzeby, nakazanie pozwanej w ramach środków organizacji postępowania przedstawienia następujących dokumentów, jeżeli nie przedstawi ich sama:
 - decyzji Rady Dyrektorów EBI z dnia 18 lipca 2017 r. (CA/505/17);
 - sprawozdania podkomisji ds. wynagrodzeń dla Rady Dyrektorów z grudnia 2018 r.;

- decyzji Rady Dyrektorów z dnia 11 grudnia 2018 r. (załącznik 3 do PV/19/01);
 - decyzji Komitetu Wykonawczego z dnia 30 stycznia 2019 r. (MC-018-ADM-20190130);
 - notatki dyrekcji ds. personelu z dnia 18 stycznia 2019 r. (CS-PERS/HRPLC/DIR/2019-001/ABGS);
- obciążenie strony pozwanej całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnoszą w odniesieniu do decyzji Rady Dyrektorów z dnia 18 lipca 2017 r. dwa zarzuty, a w odniesieniu do decyzji Komitetu Wykonawczego z grudnia 2018 r. i ze stycznia 2019 r. cztery zarzuty.

W odniesieniu do decyzji Rady Dyrektorów z dnia 18 lipca 2017 r.:

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasady pewności prawa.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia uzasadnionych oczekiwań i praw nabytych.

W odniesieniu do decyzji Komitetu Wykonawczego z grudnia 2018 r. i ze stycznia 2019 r.:

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku właściwości autora zaskarżonego aktu oraz naruszenia art. 18 regulaminu.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia gwarancji proceduralnych określonych w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa Kolegium do konsultacji.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności.

W odniesieniu do roszczenia o odszkodowanie skarżący żądają wypłaty różnicy w należnym wynagrodzeniu, tj. 1,2% od dnia 1 stycznia 2019 r. (w tym wpływu tego wzrostu na zyski finansowe) wraz z odsetkami za zwłokę.

Skarga wniesiona w dniu 27 maja 2019 r. — BV/Komisja

(Sprawa T-320/19)

(2019/C 246/39)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: BV (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi i T. Martin)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 17 września 2018 r., na mocy której odsetki uzyskane od kapitału reprezentującego przeniesione przez niego uprawnienia emerytalne nie zostały mu zwrócone;
- w każdym razie, obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku podstawy prawnej i braku uzasadnienia zaskarżonej decyzji.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 7 ust. 6 przyjętych przez Komisję ogólnych przepisów wykonawczych do art. 11 ust. 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego.
3. Zarzut trzeci dotyczący bezpodstawnego wzbogacenia się Unii w związku z zaksięgowaniem do budżetu Unii Europejskiej kwoty odliczonej z tytułu podwyższenia kapitału.

Skarga wniesiona w dniu 27 maja 2019 r. — El-Qaddafi/Rada

(Sprawa T-322/19)

(2019/C 246/40)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Aisha Muammer Mohamed El-Qaddafi (Muscat, Oman) (przedstawiciel: S. Bafadhel, barrister)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Rady (WPZiB) 2017/497 z dnia 21 marca 2017 r. w sprawie wykonania decyzji (WPZiB) 2015/1333 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Libii w zakresie, w jakim na mocy tego aktu nazwisko skarżącej zostało pozostawione w wykazie ujętym w załącznikach I i III do decyzji Rady 2015/1333/WPZiB z dnia 31 lipca 2015 r. w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Libii;

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2017/489 z dnia 21 marca 2017 r. w sprawie wykonania art. 21 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2016/44 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Libii w zakresie, w jakim na mocy tego aktu nazwisko skarżącej zostało pozostawiono w wykazie ujętym w załączniku II rozporządzenia Rady (UE) 2016/44 z dnia 18 stycznia 2016 r. w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Libii; oraz
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania przed Sądem zgodnie z jego regulaminem postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, w którym skarżąca podnosi, że Rada Unii Europejskiej nie powiadomiła jej o zaskarżonych środkach w stosownym terminie. Stanowi to naruszenie istotnego wymogu proceduralnego związanego z prawem do skutecznej ochrony sądowej, które wyrządziło szkodę skarżącej.
2. Zarzut drugi, w ramach którego skarżąca podnosi, że decyzja Rady o pozostawieniu jej nazwiska w wykazie opiera się na takich samych podstawach jak w przypadku środków ograniczających, których nieważność została już stwierdzona wyrokiem Sądu z dnia 28 marca 2017 r. w sprawie T-681/14, wskutek czego stanowi zasadę powagi rzeczy osądzonej i pewności prawa oraz prawa do skutecznego środka prawnego.
3. Zarzut trzeci, w którym skarżąca twierdzi, że wskazane w zaskarżonych aktach powody pozostawienia jej nazwiska w wykazie są niezgodne z prawem w zakresie, w jakim nie biorą pod uwagę zasadniczej zmiany okoliczności w Libii. Rada nie przedstawiła indywidualnych, szczegółowych i konkretnych powodów zastosowania zaskarżonych środków, które nie znajdują podstawy w żadnym materiale dowodowym.
4. Zarzut czwarty, w ramach którego skarżąca podnosi, że zaskarżone środki naruszają jej prawa podstawowe, w tym prawo do zdrowia, prawo do życia rodzinnego, prawo własności i prawo do skutecznej obrony, zagwarantowane w Kartce praw podstawowych Unii Europejskiej.

Skarga wniesiona w dniu 28 maja 2019 r. — Cipriani/EUIPO — Hotel Cipriani (ARRIGO CIPRIANI)

(Sprawa T-325/19)

(2019/C 246/41)

Język skargi: włoski

Strony

Strona skarżąca: Arrigo Cipriani (Wenecja, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci S. Bergia i G. Sironi)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Hotel Cipriani Srl (Wenecja, Włochy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający element słowny „ARRIGO CIPRIANI” — zgłoszenie nr 14 06 3 8 38

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 25 marca 2019 r. w sprawie R 406/2018-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- oddalenie sprzeciwu wniesionego przez Hotel Cipriani Srl albo przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez EUIPO w celu rozstrzygnięcia sprawy zgodnie z wyrokiem;
- zasądzenie na rzecz strony skarżącej zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów postępowania przed EUIPO.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- naruszenie art. 18 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- naruszenie art. 47 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- naruszenie art. 10 ust. 3 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2018/625.

Skarga wniesiona w dniu 29 maja 2019 r. — „Scorify”/EUIPO — Scor (SCORIFY)

(Sprawa T-328/19)

(2019/C 246/42)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: „Scorify” UAB (Wilno, Litwa) (przedstawiciel: adwokat V. Viešūnaitė)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Scor SE (Paryż, Francja)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy w kolorach czerwonym, białym i granatowym zawierający element słowny „SCORIFY” — zgłoszenie nr 16 214 521

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 26 marca 2019 r. w sprawie R 1639/2018-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- staranne rozpatrzenie pierwotnych pism procesowych strony skarżącej i podstaw jej skargi oraz zmianę decyzji Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, stwierdzając, że odwołanie strony skarżącej złożone do Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej było uzasadnione, w związku z czym sprzeciw powinien zostać oddalony;
- nakazanie drugiej stronie pokrycia wszystkich kosztów zapłaconych i poniesionych przez stronę skarżącą w rozumieniu art. 134, 139, 140, 190 regulaminu postępowania przed Sądem.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 31 maja 2019 r. — 12seasons/EUIPO — Société Immobilière et Mobilière de Montagny (BE EDGY BERLIN)

(Sprawa T-329/19)

(2019/C 246/43)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: 12seasons GmbH (Berlin, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M. Gail)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Société Immobilière et Mobilière de Montagny (Roanne, Francja)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy BE EDGY BERLIN — zgłoszenie nr 15 981 921

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 19 marca 2019 r. w sprawie R 1522/2018-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 60 ust. 1 lit. a) w związku z art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 3 czerwca 2019 r. — Pierre Balmain/EUIPO (Przedstawienie głowy lwa otoczonej pierścieniami tworzącymi łańcuch)

(Sprawa T-331/19)

(2019/C 246/44)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Pierre Balmain SAS (Paryż, Francja) (przedstawiciel: adwokat J. Iglesias Monravá)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy (Przedstawienie głowy lwa otoczonej pierścieniami tworzącymi łańcuch) — zgłoszenie nr 17 515 099

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 21 marca 2019 r. w sprawie R 1223/2018-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

- zarejestrowanie znaku towarowego Unii Europejskiej nr 17 515 099 dla produktów odrzuconych w klasach 14 i 26;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i art. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 3 czerwca 2019 r. — Pierre Balmain/EUIPO (Przedstawienie głowy lwa otoczonego pierścieniami tworzącymi łańcuch)**(Sprawa T-332/19)**

(2019/C 246/45)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Pierre Balmain SAS (Paryż, Francja) (przedstawiciel: adwokat J. Iglesias Monravá)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy (Przedstawienie głowy lwa otoczonego pierścieniami tworzącymi łańcuch) — zgłoszenie nr 17 515 115

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 21 marca 2019 r. w sprawie R 1224/2018-5

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- nakazanie rejestracji unijnego znaku towarowego nr 17 515 115 dla towarów z klas 14 i 26;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) oraz art. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.
-

Skarga wniesiona w dniu 30 maja 2019 r. — Ntolas/EUIPO — General Nutrition Investment (GN GENETIC NUTRITION LABORATORIES)

(Sprawa T-333/19)

(2019/C 246/46)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Christos Ntolas (Wuppertal, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat C. Renger)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: General Nutrition Investment Co. (Wilmington, Delaware, Stany Zjednoczone)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający elementy słowne „GN GENETIC NUTRITION LABORATORIES” — zgłoszenie nr 13 116 678

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 11 marca 2019 r. w sprawie R 1343/2017-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- oddalenie sprzeciwu;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.
-

Skarga wniesiona w dniu 3 czerwca 2019 r. — Cantieri del Mediterraneo/Komisja**(Sprawa T-335/19)**

(2019/C 246/47)

*Język postępowania: włoski***Strony***Strona skarżąca:* Cantieri del Mediterraneo SpA (Neapol, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci F. Munari i L. Calzolari)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Żądania**

— Strona skarżąca wnosi do Sądu o stwierdzenie nieważności art. 263 TFUE i nast. oraz art. 1 zaskarżonej decyzji.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga w niniejszej sprawie jest skierowana przeciwko decyzji Komisji Europejskiej z dnia 20 września 2018 r. nr C(2018)6037 final w sprawie pomocy państwa SA.36112 (2016/C) (ex 2015/NN) wdrożonej przez Włochy na rzecz Autorità portuale di Napoli e di Cantieri del Mediterraneo S.p.A. (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”).

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziewięć zarzutów.

1. Naruszenie art. 41, 47 i 48 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i zasad dobrej administracji, równego traktowania, niedyskryminacji, a także naruszenie zasady kontryktoryjności i niedostateczne uzasadnienie zaskarżonej decyzji i naruszenie art. 296 TFUE.
 - Skarżąca podnosi w tym względzie, że decyzja została wydana w postępowaniu, w ramach którego nie zostało zapewnione prawo do obrony przysługujące CAMED, który nie został wysłuchany na przesłuchaniu w przeciwieństwie do składającego skargę; oraz że
 - decyzja została wydana po przeprowadzeniu postępowania, w którym nie zapewniono równego traktowania składającego skargę do Komisji i beneficjenta domniemanej pomocy („równość broni”).
2. Naruszenie zasad dobrej administracji, pewności prawa i ochrony sądowej ze względu na niezgodne z prawem cofnięcie wydanej w 2006 r. decyzji o umorzeniu postępowania w sprawie tego samego środka, który po ponad dziesięciu latach został zakwalifikowany w zaskarżonej decyzji jako pomoc.
 - Skarżąca podnosi w tym względzie, że Komisja powinna była stwierdzić w zaskarżonej decyzji niezgodność z prawem cofnięcia wydanej w 2006 r. decyzji o umorzeniu postępowania w odniesieniu do tego samego środka państwowego i powinna była stwierdzić, że takie umorzenie postępowania uniemożliwia ustalenie charakteru pomocy tego środka i jego niezgodności z rynkiem wewnętrznym; oraz że

- Komisja powinna była stwierdzić w zaskarżonej decyzji, że z decyzji w sprawie umorzenia postępowania wynika uprzednia weryfikacja przez Komisję zgodności z prawem badanego środka, co zatem uniemożliwia Komisji wydanie drugiej decyzji o odmiennym zakwalifikowaniu tej samej kwestii po ponad dziesięciu latach.
3. Naruszenie art. 107 TFUE poprzez błędną wykładnię pojęcia pomocy państwa ze względu na uznanie przez Komisję w decyzji *Autorità Portuale di Napoli* (zwanej dalej „APN”) za przedsiębiorstwo.
- Skarżąca podnosi w tym względzie, że Komisja powinna była w zaskarżonej decyzji stwierdzić, że APN nie jest „przedsiębiorstwem” z uwagi na rolę zastrzeżoną w ustawie nr 84/1994 wszystkim władzom portowym jako podmiotom publicznym reprezentującym państwo we włoskiej branży portowej, którym zostały powierzone wykonywane wyłącznie w interesie publicznym zadania w zakresie regulacji całego majątku publicznego stanowiącego wyłączną własność państwa i zarządzania nim; że
 - Komisja powinna była w zaskarżonej decyzji wykluczyć, że APN prowadzi „działalność gospodarczą”, ponieważ w ustawie 84/1994 wprowadzono wobec niej zakaz świadczenia dóbr lub usług na danym, w rzeczywistości nieistniejącym rynku; oraz że
 - Komisja powinna była w zaskarżonej decyzji uznać, że opłata za używanie majątku publicznego we włoskim porządku prawnym ma charakter podatkowy i że została z góry określona w ustawie.
4. Naruszenie art. 345 TFUE, art. 3, 7 i 121 TFUE, szeregu zasad prawa UE (równe traktowanie) oraz nadużycie władzy.
- Skarżąca podnosi w tym względzie, że Komisja powinna była wskazać w zaskarżonej decyzji, że możliwość dokonywania konserwacji stanowi uprawnienie w zakresie prawa własności i że w traktacie objęto ochroną prawo państw członkowskich do utrzymania publicznej własności majątku i infrastruktury (także) portowej, a także zapewnienie możliwości korzystania z niej wszystkim podmiotom uprawnionym; że
 - Komisja nie może w zaskarżonej decyzji w sposób „horyzontalny” i nieracjonalny stosować do okoliczności faktycznych, które nie są ze sobą porównywalne, tego samego uregulowania dotyczącego konserwacji infrastruktury portowej lub opłat za zajmowanie terenów portowych: istotne różnice charakteryzujące modele zarządzania portami w Unii uniemożliwiają traktowanie w taki sam sposób budowy nowej infrastruktury, której jedynym właścicielem jest podmiot prywatny, i konserwacji majątku publicznego będącego niezbywalną własnością państwa członkowskiego, które zarządza tym majątkiem poprzez administrację publiczną. Takie podejście godzi w zasadę równego traktowania; oraz że
 - Komisja nie może w zaskarżonej decyzji dążyć do harmonizacji odmiennych modeli organizacyjnych portów w Unii poprzez nieracjonalne stosowanie bez żadnego rozróżnienia art. 107 TFUE.
5. Naruszenie art. 107 TFUE ze względu na błędną wykładnię pojęcia korzyści.
- Skarżąca podnosi w tym względzie, że Komisja powinna była w zaskarżonej decyzji wskazać, że rozpatrywany środek nie obniża kosztów ponoszonych przez APN i CAMED, ponieważ zwykle żadne przedsiębiorstwo nie ponosi (zwłaszcza w całości) kosztów renowacji nieruchomości, których nie jest (i nie może się stać) właścicielem, ponieważ we Włoszech majątek publiczny (we wszystkich włoskich portach) należy wyłącznie do państwa; oraz że

- Komisja powinna była w zaskarżonej decyzji wskazać, że infrastruktura państwowa została przyznana na rzecz CAMED w wyniku przeprowadzenia przejrzystej i konkurencyjnej procedury przetargowej w konsekwencji zobowiązania się przez APN do renowacji majątku publicznego będącego przedmiotem postępowania. W procedurze zastosowanej do przyznania tego majątku na rzecz CAMED możliwość uzyskania tego zaproponowano wszystkim potencjalnie zainteresowanym podmiotom; przeprowadzenie procedury przetargowej zapewnia przestrzeganie testu operatora rynku i wyklucza jakkolwiek korzyść przedsiębiorstwa, które wygrało przetarg.
6. Naruszenie art. 107 TFUE, zasady dobrej administracji, prawa do obrony przysługującego CAMED oraz brak uzasadnienia ze względu na błędną wykładnię pojęcia selektywności.
- Skarżąca podnosi w tym względzie, że Komisja nie może w decyzji uznać środka za pomoc „ad hoc” i nie może pominąć przeprowadzenia tak zwanego „testu selektywności” w odniesieniu do środków o charakterze generalnym; że
 - Komisja powinna była w zaskarżonej decyzji wykluczyć selektywność środka w odniesieniu do APN, ponieważ wszystkie pozostałe władze portowe skorzystały z takich samych środków publicznych na konserwację całej infrastruktury państwowej wchodzącej w zakres ich właściwości terytorialnej; oraz że
 - Komisja powinna była w zaskarżonej decyzji wykluczyć selektywność środka w odniesieniu do CAMED, ponieważ wszystkie przedsiębiorstwa we włoskich portach (nie tylko w Neapolu i nie tylko w branży stoczniowej) podlegają takiemu samemu uregulowaniu, a zatem uiszczają tę samą opłatę CAMED za infrastrukturę wybudowaną lub odnowioną ze środków publicznych.
7. Naruszenie art. 3 TUE i art. 7 TFUE, naruszenie art. 116 i 117 TFUE, nadużycie władzy, brak kompetencji Komisji w odniesieniu do żądania zakwestionowania charakteru podatkowego i kwoty opłat za używanie majątku publicznego.
- Skarżąca podnosi w tym względzie, że Komisja nie może kwestionować w decyzji na podstawie art. 107 TFUE kwoty opłaty za używanie majątku publicznego zastosowanej przez państwo włoskie do przedsiębiorstw posiadających koncesję i domniemanej niezgodności z wartościami rynkowymi, ponieważ we włoskim porządku prawnym opłata za używanie majątku publicznego jest opłatą w kwocie ustalonej w ustawie, nie negocjuje jej się z poszczególnymi podmiotami posiadającymi koncesję na używanie majątku publicznego, a systemy podatkowe wchodzą w zakres wyłącznej właściwości państw członkowskich.
8. Naruszenie art. 107 TFUE ze względu na brak zakłócenia konkurencji i wpływu na handel oraz brak uzasadnienia.
- Skarżąca podnosi w tym względzie, że Komisja nie może w decyzji zakładać istnienia owych dwóch odmiennych i kumulatywnych wymogów; oraz że
 - Komisja powinna była w zaskarżonej decyzji wykluczyć istnienie wymogów, ponieważ APN nie prowadzi działalności na żadnym rynku i nie ma konkurentów, a CAMED nie odniósł korzyści ze środka, który jest tylko jednym z wielu środków wykonawczych planu o charakterze ogólnym, który dotyczył wszystkich przedsiębiorstw prowadzących działalność w każdym włoskim porcie (w tym w Neapolu) nie tylko w branży stoczniowej.
9. Naruszenie art. 107 ust. 2 i 3 TFUE.
- Skarżąca podnosi w tym względzie, że Komisja powinna była zastosować w decyzji art. 107 ust. 2 TFUE, ponieważ konserwacja służyła naprawie szkód spowodowanych bombardowaniami w trakcie drugiej wojny światowej i trzęsieniem ziemi w 1980 r.; oraz że
 - Komisja powinna była zastosować w decyzji art. 107 ust. 3 lit. a) i c) TFUE, ponieważ (i) port w Neapolu znajduje się w regionie będącym w trudnej sytuacji gospodarczej i (ii) finansowanie ze środków publicznych infrastruktury portowej realizuje cel będący przedmiotem wspólnego zainteresowania, tym bardziej ze względu na to, że kwota finansowania jest niższa od progów powodujących obowiązek zgłoszenia pomocy określonych w GBER (General Block Exemption Regulation; ogólnym rozporządzeniu w sprawie wyłączeń blokowych).
-

Skarga wniesiona w dniu 7 czerwca 2019 r. — Conlance/EUIPO — LG Electronics (SONANCE)**(Sprawa T-343/19)**

(2019/C 246/48)

*Język skargi: niemiecki***Strony***Strona skarżąca:* Conlance GmbH (Augsburg, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat A. Hayn)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)*Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą:* LG Electronics, Inc. (Seul, Korea Południowa)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Zgłaszający sporny znak towarowy:* Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą*Sporny znak towarowy:* Słowny unijny znak towarowy „SONANCE” — zgłoszenie nr 14 589 907*Postępowanie przed EUIPO:* Postępowanie w sprawie sprzeciwu*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 5 kwietnia 2019 r. w sprawie R 1085/2018-1**Żądania***Strona skarżąca wnosi do Sądu o:*

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów EUIPO z dnia 15 maja 2018 r. w sprawie B 2 660 572 „Conlance GmbH/LG ELECTRNICS INC.”;
- uwzględnienie sprzeciwu B 2 660 572 „Conlance GmbH/LG ELECTRNICS INC.” w odniesieniu do wszystkich zakwestionowanych towarów;
- odrzucenie zgłoszenia unijnego znaku towarowego nr 14 589 907 „SONANCE”;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania odwoławczego.

W przypadku wstąpienia do niniejszego postępowania przez interwenienta popierającego żądania pozwanego:

- obciążenie interwenienta kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania odwoławczego.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.
-

Postanowienie Sądu z dnia 6 czerwca 2019 r. — JPMorgan Chase i in./Komisja**(Sprawa T-420/18)** ⁽¹⁾

(2019/C 246/49)

Język postępowania: angielski

Prezes drugiej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 341 z 24.9.2018.

Postanowienie Sądu z dnia 22 maja 2019 r. — Bizbike i Hartmobile/Komisja**(Sprawa T-426/18)** ⁽¹⁾

(2019/C 246/50)

Język postępowania: angielski

Prezes dziewiątej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 341 z 24.9.2018.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
L-2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL